
WAFER IN FINEST MILK CHOCOLATE
קח
רגע מתוק בחיים

שבועספורט

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל: (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט:
אבי בטלהיים

בשער

עטרה דמני – רמבו במהדורה נשית. מדורגת 10 בעולם בפיתוח הגוף. הולכת לאליפות העולם. (צילם: עדי אבישי).

מה בגליון

אבי מורגנשטרן

מי שיעקוב אחר המאמן צביקה רוזן כשבתות, יווכח בעובדה די מוזרה: הבנ־אדם לא מחליף בגדים. ולא בגלל שקולקציית החורף שלו הגיעה לידי משכר, או שאין לו כסף להיכנס לחנות ולקנות זוג מכנסיים נוסף. הסיבה פשוטה הרבה יותר: הוא הולך כבר שבועות, עם אותם מכנסי ג'ינס ובאותה חולצה, במשחקי הפועל לוד – כי פשוט שרשרת ההצלחות המדהימה של הקבוצה, שהעפילה למקום השלישי בליגה, הוכיחה יותר מכל, לרוזן, שעם המזל לא מתווכחים. צריך ללכת איתו יד ביד. ורוזן, הולך עם האמונה שאסור להחליף, שהג'ינס מנצח.

אמונה תפלה? – אולי. יש כאלו שיצחקו ואולי ילגלגו על המנהגים שמאמנים וכדורגלנים נוהגים בהם, לפני משחקים. אבל עובדות אי אפשר לנצח. כך לפחות יאמרו לך עד שתתחלף האמונה שסיימה את תפקידה לטובת אמונה אחרת.

אומרים שלכל ספורטאי, יש אמונה תפלה – קטנה או גדולה. משהו להאחז בו, במקרה שינצח. זה יתן לו לגיטימאציה להמשיך באותה אמונה תפלה או הרגל, גם במשחק או בתחרות הבאה.

ולא רק בכדורגל הישראלי אפשר למצוא סצינות שאם היית קולט אותן במצלמה נסתרת ואוספן אחת לאחת, יכולת לעשות מזה בסט־סלר עולמי.

רק לא באוטובוס

קחו, למשל, שחקנים גדולים: יוהאן קרוייף האגדי – שחקן חכם, אינטילגנטי, פיקח על המגרש. רמות של דוכס אמיתי. גם לו היתה אמונה תפלה: היה עולה על כר הדשא אך ורק ברגל ימין. שיהיה לו במזל. היתה לו ליוהאן גם קסטה קבועה, לה נהג להאזין לפני שהיה נוסע למשחק.

זוכרים את ברטי פוגטס, מגן נבחרת מערב גרמניה וכורוסיה מינשנגלדבך בימייה הגדולים? הוא, למשל, סרב לטוס עם הקבוצה. היה מוכן לעלות רק על אוטובוס – וכך נאלצה קבוצתו לצאת למשחקים גם נגד קבוצות באירופה, באוטובוס המרווח שהעמידה לרשותה, חברת „פומה", המאמצת שלה. אחרי הכל, עם אמונה של שחקן חשוב שכזה, לא מתווכחים. חברי ההנהלה יכלו להרים גבה, אבל הם לא הימרו את פי ברטי. אחרי אסון המטוס של מנצ'סטר יונייטד, שאירע במינכן ב־1958 – נהוג בין הכדורגלנים לשלב אצבעות בעת ההמראה.

גם בארצנו הקטנטונת, מסתבר, יש לא מעט שחקנים המאמינים באמונות תפלות. מעשים קטנים שהפכו אצלםלהרגל. אם זה לא יועיל – זה בטח לא יפריע. נותן תחושה של בטחון, שמישהו שומר עליך, שאולי העובדה שאתה מתמיד במעשה, או ברגל, היא־היא המביאה לך את המזל.

סוכר ושום בנעליים

הנה למשל בני לם: שחקן ותיק. כבר שנים הוא סוחב את הקישור של מכבי נתניה על הכתפיים. היה חלק מהאימפריה שוללה אליפויות. ההסבר של לם נעוץ בין השאר באמונות תפלות. הנה התפריט שלו: קודם כל עולים למגרש ברגל ימין. זה בעצם דבר די סטנדרטי אצל ספורטאים. שנית, מנשקים את המזוזה, אם מנצחים אז נזכרים אילו בגדים לבשת ומגיעים איתם מדי שבת למשחק. אבל זה עדיין לא הכל. יש גם אמונות שצריך לנסוע למענן כדי „לממשן". למשל – נסיעה לכותל המערבי. בני לם סחב איתו עוד 3 שחקנים ועלו יחד לכותל. נשבעו שאם ינצחו פעמיים רצוף, הם ישובו למקום הזה.

ניצחו פעמיים רצוף – ובקרוב תראו אותם בירושלים. לא הולכים ראש בראש נגד אמונה מוצלחת.

כדי לגוון, קופץ בני לם גם לבית הכנסת, שיהיה כהצלחה לפני המשחק. עכשיו מגיע גם התפריט הגסטרונומי. לפני משחקים מסויימים, הוא שם סוכר או שום בתוך הגרביים. שהמזל יהיה עמוק עמוק, כנגד עין הרע. שחס וחלילה לא יבואו פציעות. בדרך כלל אמא שלו גם שופכת קצת מים על הנעליים. בני לם טוען שאין ספורטאי שלא עושה משהו לפני משחק. הוא נוהג כך כבר שנים. מאז שהוא כבוגרים. לם נחשב בנתניה למוסמך בנושא הזה.

אבי כהן, לא מאמין בדברים כאלו. „אני מאמין רק באלוהים. קובע את הגורל ולא שום דבר אחר". בארץ אין לו הרגלים מיוחדים. אבל כשהיה בליברפול, גם הוא השתתף בטקס שלפני העליה למגרש. „היה לנו ליד המדרגות שלט וכו הסמל של אנפילד בצבע ארום חוק. וכל שחקן, לפני שעלה למגרש, היה מכה בשלט וזה היה מקים רעש. אפשר להגיד, אולי, שזו לא אמונה תפלה אלא יותר הרגל", אומר אבי.

ארוחת שבת אצל אמא

אבל כואו נחזור להפועל לוד ואל יעקב בנודיס, שוער הקבוצה. מי שרוצה לדעת את הסיבה האמיתית להצלחותיה בכלל ושל בנודיס בפרט, יקבל תשובה מבעל־הדבר עצמו: „הכל עניין של כמה הרגלים מוזרים".

„אז ככה – אומר בנודיס – יש לי אמונה תפלה כבר שבעה שבועות. בכל יום שבת, או לפני משחק, אני בא לאכול ארוחה גדולה אצל אמא שלי. עכשיו, המעניין בארוחה הזאת, שחייבות להיות שתי ביצים ואז אין לי ספק שמנצחים. איך התחלתי עם הסידור הזה? – היה שבוע אחד שהלכתי לאכול ככה וניצחנו את מכבי חיפה. אחרי זה עוד שבוע – ושוב ניצחנו. ראינו שזה מה שהולך – ועשינו את זה להרגל. מאז התחלנו לנצח. מאז אני עושה את כל הסידורים שבעולם, כדי שבאותו יום שיש משחק – אגיע לאמא שלי כדי לאכול. גם לפני המשחק עם כפ"ס, שנערך באמצע השבוע, סידרתי הכל – והגעתי אליה בזמן. הייתי צריך לסדר משכנתא - ע׳ במקומי הלכה לשם אשתי".

מלך האמונות

חשבנו שליעקב בנודיס נגמרו בזה כל ה... – אבל הוא שלף, עוד כמה. אולי כדי להיות „... האמונות התפלות": „מאז שאני לובש את ה... הסגולה, לא היו לנו הפסדים ולא קיבלתי ... החולצה הסגולה משמשת לי סגולה – 8 נצ... חוץ מזה, כל החיים יש לי אמונה שאני נכנס ... ברגל ימין, גם במהלך המשחק. אם אני עומד ... החמש, אז רק ברגל ימין. אפילו את קו השער ... לא עובר, לעולם, ברגל שמאל. גם כשאני ... פנדל, אני נכנס לרחבה ברגל ימין. כל החיים ... כך."

דווקא לבית"ר שמובילה את הטבלה ה... יש „מחסור" בעניין הזה – לפחות אצל ה... אורי מלמיליאן ואלי אוחנה, שניהם לא ... בדברים הללו. „אף פעם לא האמנתי בזה", ... אומרים בנפרד. אבל יש מי שדואג גם ... למשל, מנהל הקבוצה, אברהם לוי: הוא הולך ... שבת עם אותו זוג מכנסיים. במשחק היחיד ש... הפסידה, נגד הפועל באר־שבע, הוא בא ב... אחרים. עכשיו ברור לכולם למה הפסידו. ו... כשחזר לוי ללבוש את המכנסיים הקבועים, ... הנצחונות.

יש ללוי עוד כמה הרגלים: עולה לאוטובוס ... הקבוצה רק ברגל ימין ובימי שישי, יש לו ... קבוע לעלות למשרדו של היו"ר, רוני כראון.

על מאמן הקבוצה דרור קשטן יש סיפור ה... כמעט דימיוני. על־פי השמועה המבוססת, הוא נ... באופן קבוע, מדי יום שישי ברמת־גן, עם צביקה אברמוביץ', כדורגלן לשעבר ומנהל איצטדיון ר"ג. שותים קפה בשעה קבועה. יש סיפור נוסף, לפיו קשטן נותן לאדם מסויים, באורח קבוע, לשטוף את מכוניתו – סמל להצלחת הקבוצה. ועובדה, הקבוצה מנצחת.

קשטן, כידוע, מסרב העונה להגיב על נצחונות והצלחות וכך גם בעניין הזה: „אין לי שום דבר להגיד בנושא הזה. שלום וכל טוב", אמר.

המומחה מס.1

מי שנחשב למומחה הגדול ביותר בכדורגל לענייני אמונות, כישופים ולסילוק „מַאנחוּסים" למיניהם, הוא אריה (בז'ה) בזירנו שהגן שנים רבות על שער הפועל ת"א והיום מאמן הפועל בת־ים. למי שיש ספקות בקשר ליכולתו הספירטואלית של בז'ה, כראי שירוץ להציץ בטבלת ליגה א' דרום. בת־ים במקום הראשון. הכישוף, ממשיך לעבוד.

בז'ה: „תראה, אין שחקן שאין לו אמונות ומי שמכחיש לא אומר אמת. אפילו דוביד שוויצר הגדול, שתמיד היה אומר לנו 'מה אתם צריכים את הדברים הללו' אז מתי שהלך לקבוצה, ידע למצוא את האמונות התפלות שלו. למשל: היתה עונה שניצחנו כמה משחקים רצוף והוא הלך עם חולצה וורודה, עם שרוולים קצרים. למרות שהחורף כבר נכנס, המשיך ללכת באותה חולצה...

„כשהייתי בשנה שעברה בהפועל ירושלים, מה לא הביאו שם? – חול מהכותל, מים קדושים מהבאבא־סאלי... אל תשאל. ממש כישופים במשקל עודף. העיקר – למצוא את הנוסחה. מי שאומר לך שאין לו דבר כזה, פשוט לא רוצה שתקלקל לו את האמונה. שלא יבוא המנחוס.

„לי קראו מלך האמונות התפלות. אני מודה שזה העסיק ומעסיק אותי הרבה. אני גם אוהב לצייר, כידוע, והכי הרבה אני מצייר ערפדים ומכשפות. כל מיני דברים שהם מעבר למודע. דברים נסתרים. אני מאמין בכוחות שלהם. אומרים שאם אני מנחס מישהו, אז הבן אדם מסכן. אני לא כל כך בטוח, אבל לדוגמא: במקרה של אריה חביב שרצו להביא אותו במקומי להפועל ת"א. מאז המקרה ההוא, תראה איך הוא לא פוגע... האמת שלא ניחסתי אותו, אבל באים אלי שחקנים ואומרים לי שהוא בכושר ירוד בגלל זה".

המאמין הכי גדול

„אבל אם אני מלך האמונות – מוסיף בז'ה – אז שייע פייגנבוים, הוא המאמין הכי גדול בזה. כל מה שנתנו לו כנגד עין הרע ולטובת ההצלחה – לקח. נתנו לו ספר תהילים – לקח. נתנו לו קלף לגרב – לקח. נתנו לו מטבע, שום – לקח. היה עולה תכופות לירושלים, לכותל. מאמין גדול בדברים הללו. אני ושייע ידידים וותיקים. היינו ישנים יחד. היה מעלה לחדר סתם גוש של חול – למזל. היו לשייע טכניקות שונות של קשירת שרוכים בגרביים. גם היה נוהג לבעוט עם השפיץ של הרגל, בקיר".

בז'ה מגלה את הסיבה לנצחונות של הפועל ת"א השנה, על הקבוצות מפ"ת. „באתי יום אחד לאימון עם ערפד מפלסטיק ואמרתי לשחקנים שישימו את זה בחדר ההלבשה. זה היה נגד הפר על פ"ת – והם ניצחו. אחר כך אמרתי שיחזירו לי, כי אני צריך את הערפד לקבוצה שלי ומוכן לתת להם אותו שוב ביום חמישי. עשו בדיוק מה שאמרתי – וניצחו את מכבי פ"ת. במקום להמשיך עם האמונה הזאת, הם שכחו להחזיר לי – וכך נפסק המזל. עכשיו הוא שוב חזר להם.

„לדעתי, אפילו שחקני בית"ר ירושלים משחקים השנה בסט חולצות שמביאות להם נצחונות ולא מחליפים אותן. גם נסעו לעין־גדי, אולי כמזל, כיוון שהפועל ת"א נסעו בשנה שעברה וזכו באליפות", מסכם בז'ה.

יענקל'ה גרונדמן, מאמן שמשון, טוען שלא מאמין בכל זה. „לפעמים זה נחמד אבל לא יותר מזה... תלך לאבינועם עובדיה, הוא מומחה לאמונות", הציע גרונדמן.

אבינועם: „אני? אמונות תפלות? מה פתאום! לא יודע מה התלבשו עלי. אני רק עולה על הדשא ברגל ימין. ואהה, כן, בא עם חולצה קצרה כי לא הפסדנו מאז שלבשתי אותה. אפילו בחורף בא איתה למלון. אבל חוץ מזה אין לי אמונות יותר".

תרנגול עם צעיף זהוב

דוד סלמן, נחשב לאיש האמונות התפלות של בני יהודה. קודם כל, יש לקבוצה אוהד אחד שמניח מדי שבת תרנגול עם צעיף זהוב, צבעיה של בני יהודה. יש טקס קבוע ודי פארדוכסאלי – עד שלוכדים את התרנגול הזה ומניחים עליו את הצעיף. כששלמה שרף אימן את הקבוצה, אז לפני משחק גמר הגביע, אמר לו סלמן: „אם אתה מנשק את העץ, אנחנו לוקחים את הגביע". שרף ענה לו: „אם אתה רוצה לעלות בהרכב - תקיף את העץ". שרף נישק, סלמן הקיף – ובני יהודה זכו בגביע המדינה והביאו אותו כרוב הדר ורעש גדול לשכונה.

העונה הולך סלמן מדי שבת לבית חמותו רק כדי אוכל שם ג'חנון. עובדה שעד היום הקבוצה לא נוצחה, למעט המשחק עם הפועל ת"א בגביע הטוטו. למה? – כי באותו יום היתה חמותו בטבריה, וסלמן לא אכל ג'חנון בצהריים. חוץ מזה, לסלמן ולשוער הקבוצה יעקב אסייג, יש הרגל במשחקי הבית. אסייג נותן לו כרטיס. נגד הפועל ת"א אסייג לא נתן, והתוצאה ידועה.

יש לסלמן עוד אמונה קטנה וקבועה: נוסע בקביעות מדי שבת באותה דרך. פעם נהג לשים דברים שונים בגרב. השנה הג'חנון של חמותו מספיק. מעניין מה יקרה אם היא תצא לחופשה ארוכה...

יש גם אמונות תפלות פחות נעימות: מספרים שבארגנטינה, נוהגות כמה קבוצות כדורגל וגם שחקני הנבחרת הלאומית, אלופת העולם, לדרוך על גללי־סוסים, לפני שעולים לכר הדשא, למשחק.

טוב שהגללים הללו אינם בחדר ההלבשה – אחרת האמונה התפלה עלולה למות בגלל הריח... ■

תשובה לעופר אשד

משה לרר

סגנונו הבהיר והאיכותי של עופר אשד, ברשימתו „הבינוניות חוגגת" („שבועספורט" מס. 59), לא באה לי בהפתעה. אחרי שלמדתי להכירו ולהוקירו, בשנותיו הרבות כספורטאי, התוודעתי לפן אחר שלו: היכולת לנתח דברים ולהעלותם על הכתב.

כן עופר. קל יותר לכתוב, מאשר לאמן קבוצת כדורסל ואת זאת הוכחת לנו ברשימתך במסגרת „זירה חופשית", המאפשרת לכל מי שיש לו מה לומר – לעשות זאת. נטלת הרבה מן הטיעונים שלי, אותם העליתי בשנים האחרונות, ואני מסכים איתך בנקודות רבות.

הרשה לי רק לחלוק עליך בנקודה מסויימת – לדעתי, הרלבנטית ביותר במקצוע האימון. לריענון זכרונם של הקוראים אצטט מדבריך: „...כדי להצליח במקצוע כלשהו, נדרשים שלושה מרכיבים: ראש וראשון הוא הכשרון, ויחד עימו הידע התיאורטי והנסיון. צר לי לקבוע שמה שהיפנה את את רוב מאמני הליגה הלאומית לאימון, לא היה כשרונם כמאמנים – אלא חוסר כשרונם כשחקנים".

עופר ידידי, נלך מרכיב אחר מרכיב מבין השלושה שמנית, ונראה כיצד הדברים באים לידי יישום:

* **המרכיב הראשון: כשרון.** יש אומרים שנולדים עם זה; אחרים אומרים שאפשר לטפחו. יש המגלים בצעירותם חוש למוסיקה, לספורט, לכתיבה, לאמנות ואפילו למסחר. עוד לא פגשתי ילד בן 10 שיאמר לי: „כשאהיה גדול – אהיה מאמן כדורסל". לעומת זאת, פגשתי צעירים שרצו להיות עופר אשד, כאשר יגדלו. מרכיב הכשרון אצל מאמן כדורסל יכול לבוא לידי ביטוי במועד מאוחר הרבה יותר. נכון יותר לומר, שמאמן כדורסל, בשלב מסויים, חייב לגלות יכולת לעסוק במקצועו.

* **המרכיב השני: ידע תיאורטי.** תסכים איתי, עופר, שזהו פועל יוצא מן המרכיב הראשון. והיה ויתגלה שהאיש מוכשר די הצורך להיות מאמן, מן הסתם ירצה לקנות ולהוסיף ידע.

* **המרכיב השלישי: הנסיון.** כיצד רוכשים נסיון אם לא על ידי שילוב שני המרכיבים הראשונים באימון: יכולת וידע תיאורטי?

משה לרר

אתה מציין ש„הבינוניות חוגגת", הרבה עקב העובדה שרוב שחקני הנבחרת של שנות ה־60 וה־70, לא פנו לעסוק באימון. מי ערב לך, עופר, שאותם שחקני נבחרת יכלו להיות גם מאמנים טובים? – אני אינני משוכנע בכך, כלל ועיקר. ולכן נראית תמוהה במקצת קביעתך, שמה שהיפנה את מאמני הליגה לאימון היה חוסר כשרונם בשדה המשחק. לא רבים אצלנו הוכיחו את ההיפך.

יותר מאחרים אתה חייב לדעת שכדי לאהוב את הכדורסל ולכתוב על כדורסל, אין צורך להיות שחקן ברמה של עופר אשד. מה שאתה הוכחת, לפי שעה, הוא שכדי לכתוב – אין צורך להיות עתונאי מקצועי. גם מנהל בחברת נסיעות יכול לעשות זאת.

ובאשר לשחקנים גדולים: קח שמות בדרג של טל ברודי ובארי לייבוביץ'. אתה רואה אותם מאמנים? ונניח אפילו שבמקרה קיצוני יאמנו ביום מן הימים, האם הצלחתם מובטחת? יתירה מכך: אתה סבור שיש צ'אנס לראות את מיקי ברקוביץ' מתרוצץ על הקו ומעביר הוראות? אינני מתסידי ה„זה מה שיש". אך בעיני עדיף אדם שרוצה ואיננו יכול, מאשר יכול ואיננו רוצה. הראשון עוד פתוח ללימודים. האחר פשוט לא רוצה. והרי להכריח מישהו להיות מאמן אי אפשר.

אגב, עופר: מה איתך?

עיוות המציאות

בתגובה לרשימתו של נתמן ד... („שבועספורט" 58, מ־8 בינוא...) על מכבי ת"א, כדורסל – ברצוני להע... המחבר אינו רואה, לדעתי, את התמו... בצורה נכונה ואף טועה בחלק מהנתו...

כמקובל בישראל, בעת נצחון, הקב... צה „גדולה" – ובכשלון אשם המאמ... אין לתלות בצבי שרף את האשם במצ... הקיים. בתקופתו הגיעה מכבי להשגי... נכברים. הוא קיבל קבוצה שהיתה על ס... חילוף דורות: לו סילבר ואולסי פרי ק... בו. ברקוביץ וארואסטי נמצאים בשלה... הקריירה שלהם ולמרות שפה וש... בבית, עוד יציגו וודאי משחקים טובי...

כל טיעון לפיו מאמן אחר „יקים לת... חיה" את שני הכוכבים הללו, מראה ע... נאיביות רבה. מסקנתו של נחמן דן הי... כי אין בקבוצה כיום משחק קבוצתי ואין חיפוי בהגנה – הם הפרחת מלים ותל...

אין רע בכך אם מכבי תחליף את המאמן הנוכחי, כי יתכן שאינו יכול לח... רש רבות – אך לתלות בו את האשם, ז... עיוות המציאות.

מהמאמר הנ"ל ניתן להבין כי רלף קל... ין הוא היחיד הבא בחשבון להחליף את שרף – וזו, לטעמי, טעות נוספת. יש לחשוב גם על מאמנים אחרים, כול... זרים.

הרשימה מסתיימת בפיסקה: „צוות השחקנים הנוכחי טוב מזה של 1977" ועל כך כבר אמרו חז"ל: „טול קורה מבין עיניך".

תל־אביב ישראל אברמסון

סיוט נורא

דוד בן־גוריון היה וודאי מתהפך בקיברו אילו ראה את הבלאגן ואי הסדר המוחלט ששרר ביום ספורט של פיקוד דרום שנערך לא מכבר בבאר־שבע ונשא את הכותרת: אירוע לזכר ב.ג.

באירוע שאורגן בידי גופים מכובדים ומנוסים כצה"ל, עיריית באר־שבע ואחרים, הושקע כסף רב. אבל במקום שרר אי סדר, היה חוסר ארגון משווע – ומה שאמור היה לספק חוייה והנאה לאלפי צופים ומשתתפים – היה סיוט נורא ושעמום אחד גדול.

מישהו צריך לתת את הדין על הביזיון הזה, או לפחות לספק הסבר.

תל־אביב אלי אלון

לא בוגד

ברצוני להתייחס לכתבה על „ריבר פלייט", שפורסמה בשבועספורט מ־8 בינואר. הזכרתם את נורברטו אלונסו, מגדולי כוכביה ונאמר כאילו הצטרף לקבוצה ב־75'. הוא לא הצטרף – תמיד היה חלק ממנה. שיחק בנוער והאוהדים מעולם לא קראו לו בוגד. ראו בו גיבור. היה יותר מפורסם ממאראדונה. יום אחד כשלא עלה לשחק שרו האוהדים „אלונסו" 90 דקות – עד שנכנס למגרש. כשהלך לשחק במארסיי, נשמתו נשארה בריבר פלייט.

באר־שבע פרננדו בוסק

א. טבק

מכבי חיפה: מחדלי ניהול

יוחנן וולך: הוא לא היה מרשה זאת.

חיפה־כדורגל – אימפריה. מילים נרדפות להצלחה. אך עתה הכל נראה רחוק – למרות שזמן מועט בלבד חלף מאז נחשבה סמל להצלחה ספורטיבית וניהולית. כל כך קרוב, ממש בטווח־נגיעה, כאילו אתמול ולפתע הכל נמוג, נשאר רק השם. מה שנבנה במשך שנים, נהרס בחמישה חודשים.

מה קרה למכבי חיפה – אותם שחקנים, אותה הנהלה –ובכל זאת הכל אחרת? לא עוד כדורגל אטראקטיבי, לא עוד הנהלה שהיא דוגמה לאחרות, שמילה אצלה מילה וכל הסכם – יש לכבד. עתה נשתנה הכל ולא לטובה: ממש כמו האחרות ולעתים גם פחות מזה.

יהיו שיאמרו: לא לעולם חוסן – אך המציאות, שונה. מכבי חיפה טעתה בכך שויתרה על עקרונות שהביאוה להצלחה – כדי לשמור על הקיים. כך זה קרה למועדונים מפוארים אחרים בארץ. אותן טעויות – והתוצאה זהה.

דוגמאות לא חסרות: בעבר לא היו בהנהלתה מריבות וקנאה. העונה, כל חבר הנהלה בדעה אחרת. נאחי ארמלי הותתם על חוזה, אך הגיזבר לא הוכנס בסוד העניינים. תוצאת הלוואי, ממלאת את מדורי הספורט בעתונים. המירדף המתרפס אחר שירותיו של ארמלי, בישר למעשה מה שצפוי לקבוצה. ההנהלה איבדה את העשתונות.

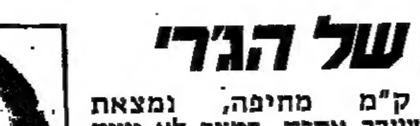
הרצון להישאר מספר 1 בכל מחיר, הביא לארמלי את החוזה התלת־שנתי. צעד שגרר מישגים נוספים. גם לשאר השחקנים נאלצה חיפה לשלם סכומים גבוהים מאוד. העלאת השכר באה למרות שחיפה לא נטלה שום תואר בעונה שחלפה.

מייד לאחר מכן נעשתה שגיאה נוספת: רוב השחקנים קיבלו את רוב שכרם, מראש. לחלק מהם ברכישת מכוניות; אחרים, בבריילובסקי למשל, קיבלו כבר כמעט את כל המגיע להם. התוצאה: נעלמה המוטיוואציה, כי הכיס מלא ואין בעד מה לשחק. רק הצעירים, המעוניינים בחוזים טובים בעתיד, מתאמצים וסוחבים את הקבוצה על גבם – ובכך לא די. חוסר ההצלחה גרם לקופה ריקה ומשום כך ההנהלה לא עומדת בהסכמים, תדמיתה נהרסה, המועדון באוברדראפט. המדיניות היתה הצלחה בכל מחיר – וזו רק מתרחקת.

גם מכבי ת"א ונתניה בשיאן, אימפריות במושגים ישראלים, ירדו מגדולתן מאותן סיבות ממש. אך בחיפה לא למדו מהשגיאות הללו.

יתכן שחיפה לא היתה שוגה כך, אילו יוחנן וולך היה עתה בישראל. אותה דמות מיוחדת שגדלה בהפועל חיפה, השאירה רישומה דווקא במכבי. איש עקרונות, שלא היה משלים עם מה שעשו חבריו להנהלה, העונה. הוא היה שחקן וידע שהצלחה איננה נקנית בתשלומים מופרזים, על חשבון ניהול נכון. ההצלחה בכדורגל איננה ערך עליון שבגללה יש לוותר על עקרונות אמיתיים.

כיום וולך בהונג־קונג, בשליחות ממקום עבודתו. מכבי חיפה היא סובלת מכך. ■

שובו של הג'רי

מאה ק"מ מחיפה, נמצאת אימפריה־לשעבר אחרת, במצב לא נעים יותר. מכבי ת"א – הקבוצה שזכתה ביותר תארי אליפות בישראל מכל מועדון אחר. שבע שנים אינה יודעת טעמה של הצלחה. למעשה, מאז מותו של מנהלה חיים ליבוביץ ז"ל. איש לא הצליח להיכנס לנעליו והמצב נהיה גרוע מדי שנה. מי שנחשב ל„אצולת הכדורגל הישראלי" הוא כיום מועדון רגיל ביותר, בכל המובנים.

בימים אלו החליטו כמה מקורבים ואוהדים לשנות את המצב. התמונה שנתגלתה להם אינה מחמיאה. ב־29 בספטמבר 1982, היתה מכבי ת"א לעמותה, אך ב־10 באוקטובר 85' שיגר משרד הפנים מכתב לראשי העמותה ובו תמיהה על כי בהתאם לחוקים המחייבים עמותה (סעיפים 36 ו־38), לא קיבל עד כה פרוטוקול כלשהו מישיבותיה. ארבע שנים ויותר לא נערכה אסיפה כללית, בהתאם לחוקי העמותה. לא נמסרו דו"חות כספיים. לא נערכו בחירות, בהתאם לחוק.

מחדלי־ניהול אלו מדברים בעד עצמם. יותר ממאה אנשים, שנרשמו כחברים חדשים במכבי ת"א ושילמו מיסים, עשויים להביא לשינוי בנוף האנושי בתחום הניהול ואולי גם יגרמו להצלחה בכדורגל. בנוסף למאה הללו יש עוד 200 חברים הרשאים להשתתף בבחירות, שחלקם אינו מרוצה מהמצב הנוכחי.

ג'רי בית הלוי: בראש ה„מרד" במכבי ת"א

בראש ה„מרד" עומד ג'רי בית הלוי, שאין לחלוק על תרומתו, בעבר, למכבי ת"א. עתה, כשעומד גם כח מאחוריו, יהיו סוף סוף בחירות לועד האגודה. עד אז, לא יאפשר בית־הלוי להנהלת הכדורגל הנוכחית, לחתום על חוזים עם שחקנים ומאמן. אינו סומך על המנהלים הנוכחיים.

נראה, כי תקופת התחדשות צפויה למכבי ת"א. למי שאיננו זוכר – ג'רי בית הלוי לא איכזב גם בעבר. ■

תצפית

★ **הפועל כפר־סבא**, לא תחדש את החוזה עם מאמנה נסים בכר. לא מדובר בחוסר שביעת רצון מעבודתו. להיפך – בכר קיבל תוספת שכר של 10 אלף ש"ח, מעל לתקנון. הסיבה: במציאות הישראלית, בתום שנתיים של אימון, יש לחפש מאמן חדש. למעשה החלה כפ"ס במאמציה לאתר מחליף. מעונינת „ללכת על גדול", אך אם זה לא יתאפשר לה, תישקל אפשרות להחתים מאמן שגדל באגודה – כאברהם מנצ'ינסקי או זאב זלצר. הכל פתוח.

★ **מבקר המדינה** הודיע כי בדעתו לערוך בתקופה הקרובה ביקורת בהתאחדות לכדורגל. הבשורה לא נתקבלה בשמחה רבה. חלק ניכר מראשי ההתאחדות מכהן שנים רבות והמימצאים יתייחסו לעבר. קרוב לעשר שנים לא ערך המבקר ביקורת במוסד הזה. יש אומרים שהפעם עשויים המימצאים להיות מעניינים.

★ **עמנואל שפר**, יסיים תפקידו כחבר ועדת הנבחרות, לכל המאוחר הקייץ, עת ייערכו בחירות להנהלת ההתאחדות. ראשי המוסד, שאיבדו אמונם בשפר, סיכמו ביניהם כי אם לא יודח קודם לכן, לא יחדשו מינויו לאחר האסיפה הכללית. ■

מימין: זה היה פעם – אורי מלמיליאן ויוסי אברהמי מתחבקים במשחק כדורגל. משמאל: אברהמי – כיום, בחדרו. כיפה על הראש, מעיין בספרי קודש. אבל הכדור, גם כשאיננו משחק תמיד לידו, בטווח יד ותמונה צבעונית של בית"ר ירושלים בטווח־עין (צילם: יוסי זמיר, סקופ 80).

„טקסי" כבר לא נוסע בשבת

יוסי לוי

בין ארצי כדיעקב לשלמה שירזי, דהר פעם על קוו האורך של בית"ר ירושלים אחד השחקנים המהירים ביותר בארץ, יוסי אברהמי. ביציעים הירושלמיים קראו לפריצות הללו „ריו" וכינוהו „קיצוני סופה" ו„טקסי".

טקסי כבר לא נוסע בשבת, הוא חזר בתשובה ולומד עכשיו תורה אצל הרב יעקב סופר (בנו של שלום סופר, מי שמושך בחוטים מאחורי הקלעים בבית"ר).

היום אפשר לראות את אברהמי רץ לבית הכנסת להספיק לתפילת מנחה, או ממהר בבוקר לתפילת שחרית. בגיל 28 החליט שבית המדרש עדיף על ימק"א והחליף את נעלי הסטופקס ומגיני הרגל – בטלית ובציציות.

דרכו של אברהמי לקודש היתה קצרה. שלא כמו דוד שוקיאן ואלון קפלן, שחקני כדורגל שחזרו בתשובה, גדל אברהמי בבית דתי (אביו רב) בשכונת סנהדריה החרדית. ניתן בקלות לשייכו לסטראוטיפ של ירושלמיים שורשיים, מבני עדות המזרח, שגדלו בבית ובסביבה דתיים ולכל אורך הקריירה שלהם הילכו על חבל דק שבין קיום מצוות – למצוות ההבקעה. שחקנים נוספים התואמים לסטראוטיפ הזה הם חברו הטוב של אברהמי, אורי מלמיליאן וכן אבי כהן וחלוץ העבר של היריבה העירונית, הפועל, אברהם בן־דוד (בנדה).

התגלית המדהימה במוצ"ש

הקלסטרון דומה: שכונת עוני, תלמוד תורה, ציציות בחוץ, כדורגל בשכונה, התפקרות, התנגשות עם הדת והמשפחה שמנסה למנוע את סטייתו של הנער מהדרך לבית הכנסת. בסופו של דבר ניצח הנער. בחשאי היה מתגנב, פושט את הציציות ולובש את החולצה הצהובה עם סמל המנורה. בני המשפחה לא ידעו על כך עד מוצאי שבת.

במוצאי שבת אחת, בהן סיימו לברך בבית אברהמי את ברכת ההבדלה והדליקו את הטלוויזיה, נראה לפתע על המרקע שערו של נער בן 17, יוסי אברהמי, במשחק נגד שמשון שנערך אותה שבת באיצטדיון הי"א באשדוד. משפחת אברהמי נדהמה לגלות שבנה לא מבדיל בין קודש לחול ומחלל את השבת בפרהסיה. יוסי זוכר אותו ערב כאילו קרה במוצאי שבת האחרון.

אחת עשרה שנה שיחק יוסי אברהמי כדורגל בשבתות. „השתדלנו לחלל את השבת כמה שפחות. למשחקי בית הייתי הולך ברגל מסנהדריה לימק"א ברגל. בדרך אוסף את אורי (מלמיליאן) שבערב שבת ישן אצל בן דודו, יהודה ברזכיאן, שגר במרכז העיר". לא קשה לנחש שנושאי השיחה בדרכם למגרש, נסבו על הדת והכדורגל – ואולי אף בסדר הפוך. כשהקבוצה ניצחה, תפשו טרמפ על כתפי האוהדים. עשו מאמצים רבים כדי לרצות את הוריהם ואלוהים. כששוכנו בבתי מלון לפני משחקי חוץ, לא הדליקו אור ולא השתמשו במעלית.

משה טובול, ששיחק אותה תקופה בבית"ר ולאחר מכן חזר בתשובה, היה אז „הגוי של שבת" – כיבה והדליק את האור בחדרים. שבת אחת, במלון „דיפלומט" בתל אביב, לפני מישחק עם מכבי תל־אביב, „עלינו במעלית. החבר'ה (חנן אזולאי ויוסי מיזרחי) ידעו שאורי ואני לא לוחצים על כפתורים. הגענו לקומה השישית והחבר'ה לא לוחצים על הכפתור. מסתכלים על אורי ועלי – ומחייכים. כך עמדנו איזה רבע שעה, עד שיוסי מזרחי לחץ לבסוף על הכפתור ויצאנו", נזכר אברהמי.

כשיצאו לחו"ל אכלו מלמיליאן ואברהמי שימורים, שנטלו עימם במזוודות מהארץ – במקום לאכול שרימפס וצפרדעים. „השחקנים התל־אביבים אף פעם לא הבינו את זה – וצחקו מאיתנו. בירושלים הרקע הדתי הרבה יותר חזק", אומר אברהמי.

הרקע הדתי שלו היה כל כך חזק, עד שלפני כל תחילת עונה נהג אברהמי לאיים בפרישה – כדי ללכת לישיבה. המו"מ איתו נמשך עד מחזור הפתיחה ולעיתים מעבר לכך. ב־'82 סירב היו"ר דאז יוסי ז'דז'בסקי ליהענות לדרישותיו הכספיות וכינה אותו: „אצן בית ספר חסר ידע בסיסי בכדורגל". רק התערבותו של מלמיליאן מנעה מהאצן להגיע לקו הגמר כבר בגיל 26.

מבלש השערים

הספרינט הראשון של אברהמי על דשא, היה רק בגיל 16, כשמישל פורטל לקח אותו מהשכונה למגרש האימונים של בית"ר. בן 17 כבר שיחק בהרכב הראשון בבוגרים. בן 22 זומן בידי עמנואל שפר לסגל הלאומי ואף כבש שער במשחק עם בורוסיה מנשנגלדבך, שתי דקות בלבד לאחר שנכנס לשחק. אולם כיאה לשחקן „ריו" לא הירבה אברהמי בכיבושים, דרך הישר שלו, לא עברה דרך השער. אולם פריצותיו הסוחפות באגף בישלו עשרות שערים לחבריו.

„הייתי שולח כדור רוחב לשחקן שרק דוחף את הרגל על קו השער והבקיע. כל השחקנים רצו אליו. הקהל הריע לו ואילו אני עמדתי בצד ושאלתי עצמי למה אף אחד לא ניגש אלי", אמר פעם. במשחק גמר הגביע ב־'79 ניגשו אליו כולם, כמעט מחצו אותו מאהבה. היה זה הרגע הגדול בקריירה שלו – שער ניצחון על מכבי ת"א 2:1 (לבית"ר הבקיעו אז נוימן ואברהמי. למכבי: ויקי פרץ).

למחוק את העבר

„כל הרגעים הללו בטלים לעומת שעת לימוד אחת בישיבה", אומר אברהמי. „אני מצטער ששיחקתי בשבת ומוכן למחוק את כל הקריירה הזאת... לא הייתי מודע אז לחומרת הדברים. מי שמרוויח כסף בשבת, לא רואה ברכה בכסף. אני יודע את זה מעצמי. השתכרתי יפה, אבל לא היתה לי ברכה מזה. מה זאת אומרת? – הכסף היה פשוט עף לי מהידיים, בבילויים, בהימורים, בקאזינו ובכל מיני שטויות. למה? – בגלל שהכסף בא קל ובשבת. הכדורגל לא סידר אותי בחיים. אולי גם בגלל שהייתי נאיבי ובזבזן".

היום, לא נאיבי ולא בזבזן, הוא עובד עם אח[illegible] בחנות לחלקי חילוף למכונות כביסה ואינסטלציה. בערב לומד תורה – „מנסה להשלים מה שהחמצתי. הלימודים בישיבה פתחו בפני עולם חדש ושונה. התרחקתי מכל הדברים המכוערים שבהם נתקלתי בכדורגל. עכשיו אני אדם חדש", אומר קיצוני הסופה של בית"ר. „בכדורגל אין חברים אמיתיים, כולם אינטרסנטים. עובדה, שאחרי שפרשתי הפסיקו להתייחס אלי. אני לא מדבר על משחק פרידה, אבל אפילו גביע לא קיבלתי מהם".

בחיידק נשאר

– מצטער שפרשת בגיל צעיר יחסית?

– לא. היה לי חשוב לפרוש מטעמי דת ולא מטעמי גיל. בין היתר בגלל לחץ מהבית. אני לא מצטער, למרות שהיתה לי תקופה קשה, אחרי שפרשתי. הכדורגל היה חסר לי. ישבתי בבית, או בבית הכנסת ונמצאתי במתח כאילו אני משחק. התעניינתי בתוצאות, חי את הכדורגל. היום אני שומע – אבל לא ממש בעניינים".

נראה, שבחשאי ממשיך אברהמי להציץ בגניבה בתוצאותיה של בית"ר ירושלים. אולי אף מצטער על שאיננו שותף לפעמי האליפות הממשמשים ובאים, אך הוא לא יודה בכך.

כמקום הפגישה בינינו, בחר ב„קפה נאוה", מקום המיפגש של כדורגלנים ירושלמיים, אולי כדי להיזכר בימים בהם ישב שם ככדורגלן. „תאמין לי שאין לי היום עניין בבית"ר. הניתוק הוא גם רגשי. לא מעניין אותי אם הם יזכו באליפות או לא".

– למשחקים באמצע השבוע אתה בא?

– לא. אני פוחד להתפתות ולהיגרר. כמו שאומרים 'פירצה קוראת לגנב'. אחר כך אני עוד עלול לרצות לראות משחקים גם בשבת.

– אז החיידק נשאר בך?

– נשאר משהו.

היום מספר אברהמי על חיי משפחה שקטים ושלווים. „אני כבר לא בבתי מלון ובמחנות אימון. האשה מרוצה, הילדים מרוצים. הכדורגל גורם חיכוכים בהרבה משפחות. הבעלים פשוט מזניחים את הבית והולכים למגרש".

אברהמי כמעט לא השתנה – בלי פאות, בלי שטריימל – רק כיפה שחורה על הראש, מסגירה אותו. מרצה על החזרה בתשובה, מנסה להשפיע על צעירים ולכוונם, לדבריו, לדרך הנכונה.

– איך אתה משכנע בחור צעיר, חסר מקצוע, שמרוויח בכדורגל סכומים נכבדים, לפרוש מהמשחק ולחזור בתשובה?

לבעל התשובה עצמו אין על כך תשובה. ■

בזכותה של אליצור נוה־דוד, רמלה, כיום, על המפה בכדורסל הישראלי ■ דוהרת כמעט בלי בלמים לליגה הלאומית ■ מי עומד מאחורי ההצלחה הזאת? ומה חלקו של ארל וויליאמס? ■ יש שם גם הרבה מאד כחול־לבן

רמלה זה לא רק בית סוהר...

יוסי רוזנברג

רבע שעה ממרכז העניינים נימצאת רמלה: אוכלוסיה מעורבת, יהודים לצד ערבים, בעיר קולטת עולים. הדימוי השכיח: פשע ועבריינות. אולי בגלל המיתקן המפורסם ביותר שבה – בית הכלא, הנמצא בשעריה. אך נראה שהרושם הזה, מוטעה ביסודו.

מה שיכול היה לעשות כדור צללויד קטן, לבן, שגרם לקירוב לבבות ולהסרת מחיצות רבות, בין ארה"ב לסין – עומד, כנראה להתרחש כאן, ברמלה, כמהדורה מוקטנת, אבל עם כדור גדול: הכדורסל. תושביה "גילו את עצמם", לפתע, קנו גאווה־מקומית, לעצמם ול..."קבוצת הכדורסל שלהם, שהיא כיום אטרקציה בפני עצמה – עד שגם התקשורת המפונקת ביותר כבר עוסקת בה, באינטנסיביות רבה.

לך תאמין לסיפורים, היו וודאי אומרים לך לפני כמה שנים, אילו סיפרת ברמלה שאנשים מכובדים, הרגילים לחליפות הדורות, אולי אף לסמוקינגים, יגיעו לביקור בעיר כדי לראות את ה"אליליים המקומיים" מתמודדים נגד שחקנים, ספורטסטארים בקנה מידה ישראלי, שעליהם רק חלמו.

כמו כפפה ליד

בכיכובו של ארל וויליאמס הגדול, שהתאים עצמו למקום הזה, כמו יד לכפפה, דוהרת עתה קבוצת אליצור נוה דוד רמלה, גאוות העיר, לעבר הליגה הלאומית. הצופים הנוהרים לכל משחקי הבית שלה ואף מלווים אותה למשחקי החוץ, מסמלים יותר מכל את המיפנה החד שחל באוכלוסיית רמלה.

בשלב זה, כשהליגה הארצית בעיצומה והקבוצה המקומית מוליכה בראש הטבלה הדרומית, זוקפים כאן כולם את ההישג (הזמני) לזכותו של אדם אחד, שלגבי תרומתו אין מחלוקת: ארל וויליאמס.

הענק שחום העור כיכב לפני כמה שנים במכבי ת"א והיה בלי ספק זה שתרם רבות כדי לעשותה "מעצמה" בכדורסל האירופי. עתה הוא מסתפק באתגר צנוע יותר מבחינתו: להעלות את רמלה לליגה הלאומית ולבססה שם. אך על ארל נכתבו כבר אלפי מילים – הפעם מן הראוי להפנות את הזרקורים, אפילו כדי היכרות חטופה, אל האחרים, אל אלו שפועלים ברמלה מאחורי הקלעים, אל הפועלים השחורים, המתגמדים ליד ארל – הכדורסלנים מתוצרת כחול לבן, "מייד אין רמלה", להם חלק חשוב בסיפור ההצלחה הזה.

11 קבוצות

תחילת הדרך לפני 20 שנה, כשהוקמה קבוצת כדורסל בשכונת נוה דוד. חיים דבש וחבריו, תושבי המקום, היו המייסדים. דבש הוא כיום מנהל מחלקת הספורט בעיריית רמלה ומראשי הקבוצה. לאחר ארבע שנים הוחלט על איחוד הקבוצה עם אליצור המקומית – ומאז היא נקראת בשמה המלא "אליצור נוה דוד רמלה". דבש, יחד עם ניסים רזן הצעיר, מנהל מחלקת הכדורסל באגודה, החלו לתת תנופה לענף. התוצאה: כיום מופיעות 11 קבוצות של האגודה הרמלאית במשחקי הליגות של איגוד הכדורסל. בנוסף לכך פועל במסגרת זאת בית ספר לכדורסל, בו 450 תלמידים בני 6–14.

מאז שלוש שנים, למעשה מאז נבחר יורם רבי (כדורסלן־עבר בזכות עצמו) לראשות העיר, קיבלה האגודה דחיפה נוספת. מחלקת הספורט משמשת משענת כלכלית למחלקת הנוער ולבית הספר. מדובר בתשלום שכר למאמנים, אחזקת המתקנים (שלושה אולמות – הרביעי, היכל הספורט העירוני, ייבנה בעונה הבאה). מאז שקמה האגודה הרמלאית, דואגים שם לכך שמאמנים מהטובים והבכירים בישראל, ירביצו את תורת הכדורסל בבני הנוער. ואמנם, ברמלה הדריכו כבר רלף קליין, אריה ווירסקו, שמעון שלח, טל ברודי, שמואל יעקובסון, שלמה לוצקי ואחרים.

חוג ידידים

את ה"פוש" הרציני ביותר, נתן בלי ספק ווירסקו. הוא אימן ברמלה שנים רבות, נסע בה את המחשבה שניתן להתקדם. ווירסקו זכה עמה בכבוד לעלות לליגה הארצית. הוא גם הדריך שם בעונתה הראשונה בליגה זו, לפני שנה, כשסיימה שלישית. עם העליה ל"ארצית", נעשה העסק רציני יותר. אז הוחלט, בעידודו של ראש העיר, להקמים חוג ידידים – שלושה מאנשי העיריה (ה"ה רבי, דבש ורזן) ושבעה אנשי עסקים מכובדים, תושבי העיר.

בראש החוג, בתפקיד כבוד של יו"ר, אך למעשה מעבר לזה, ראש העיר. אך מי שנושא בעול ולמעשה משמש פטרון האגודה, הוא יהודה יולזרי, 35, בעל חברת נסיעות ברמלה, הרואה כאתגר אישי את שיבוצה של רמלה על מפת הכדורסל הישראלי. בעידודו מדברים שם אפילו על אימפריה.

יולזרי וחבריו דוגלים בסיסמא "הבינוניות הורגת". לפיכך החליטו ללכת "על כל הקופה". מבחינתם מקום שני או עשירי, זה היינו אך. לעזרתם בא מרכז אליצור, שהעניק עדיפות לקבוצה כפייבוריטית לעליה ללאומית. תחילה פנו למאמן יהושע רוזין, שנראה מתאים למשימה. רוזין לא נתן תשובה חיובית, אולי משום שלא היה בטוח בהצלחת רמלה – והעדיף את מכבי ראשל"צ, כיום אחת מיריבות רמלה במאבק העליה.

אך לזכותו של רוזין נזקף הרעיון, להביא לרמלה את ארל וויליאמס והוא גם שיצר לה את הקשר הראשון עם הכדורסלן השחור. בדיעבד, מצטער אולי "מר כדורסל" על תרומתו לשידוך המוצלח בין רמלה לארל.

המירוץ אחרי ארל

המו"מ עם וויליאמס לא היה קל. יום אחד בלבד לפני מועד סיום ההעברות, ניתרצה ארל ונתן תשובה חיובית להצעה מרמלה. הוא עשה אז בניו־ג'רסי והמסמכים ששלח היו אמורים לנחות במשרדי איגוד הכדורסל בת"א. יולזרי שכר לשם כך את שירותיה של חברת בלדרות. נציגה נסע במיוחד מניו־יורק לניו ג'רסי, לאתר את ארל ולהחתימו על אישור נוטריוני, בו הביע הסכמתו לשחק ברמלה. ממש בדקה התשעים, באמצעות פקסימליה, הגיעו המסמכים ואיגוד הכדורסל אישר את העברת ארל מהפועל ת"א, לרמלה.

ברמלה משבחים את ארל. "פשוט, בחור אחר מזה שהכרנו במכבי והפועל ת"א", אומרים שם. הרמלאים טוענים שגילו שני ארל וויליאמס: זה שבמגרש השונא להפסיד ועושה הכל כדי לנצח – כולל הצגות וזה שמחוץ למגרש: שקט, נעים הליכות, מתורבת, איש שיחה מעניין. ממש קשה להאמין.

אנשי רמלה מגלים שכלל נוסף להצלחת העיסקה הוא העמידה בהסכמים איתו – "ואז ארל מציית לכל". התוצאה: עד כה תרם וויליאמס, שקט יותר מבעבר, ממוצע של 25 נקודות למשחק ואף הגיע ל־35 כדורים חוזרים במשחק אחד (והממוצע שלו – מעל 20). הוא גם ממשיך לצבור עבירות טכניות, אך לסירוגין, אחת לכמה משחקים.

בתחילת העונה הוחתם שמואל יעקובסון כמאמן, אך השידוך נכשל. יעקובסון העדיף, לדבריו, להתפטר.

סמוך לפגרה שהיתה בין שני הסיבובים, נוצחה רמלה לראשונה העונה – ובפעם היחידה עד כה – 89–76 בידי מכבי ראשל"צ. ההפסד הצורב משמש מאז תמריץ נוסף לממש את השאיפה להגיע ללאומית בתום עונה זאת. כמאמן הוחתם יעקב ארלר, שהעלה את הפועל ת"א לגמר סל, אשתקד. בתקופה הקצרה שבה הוא עושה ברמלה, מצא שפה משותפת עם ארל –מה שלא הצליחו בעבר מאמנים רבים אחרים – והחדיר שאפתנות בשאר השחקנים. עתה מורים ברמלה כי אדלר הוא הרכש הטוב ביותר שלהר העונה: "בחור עם נשמה שהתאהב בעיר. דוגל בעבודה רצינית ומנסה לשאוב מכל שחקן את המקסימום האפשרי. אינו בוחל בדרכים לא שיגרתיות כדי לקדם אותנו", אומרים ברמלה. ■

הכוכבים המקומיים

סוד הצלחת רמלה, מוסכם על רבים, בשילובם המוצלח של הצעירים הישראלים, בהרכב. ארל היה תמיד בכותרות, אך בלעדי הכשרונות המקומיים, גם ארל לא היה מתבלט. לבד מארל והאמריקני הנוסף מייק אוליבירי, יש לרמלה עוד שני כדורסלני רכש: הרכזים אייל שלום ומשה סניור. השאר הם רמלאים.

בין הכשרונות המקומיים, בולטים מאיר אליהו, 26, 1.92, שחקן חצי־פינה, קפטן כבר חמש שנים, "בעל המלה" בקבוצה, מנהיג מלידה, המקרין מסירות ולחימה. הוא גם מאמן הנוער ומחדיר בה את "מורשת הקרב" של רמלה. לידו אלי ברזילי, 23 וחצי, 1.85 מטר, סטודנט לכלכלה באוניברסיטה בירושלים, שחקן חצי פינה, מהיר מאוד, שפריצותיו קשות לעצירה. ניחן ביד רכה וממוצע של 25 נקודות למשחק. החל מתבלט כבר בגיל צעיר. בן 17 היה ב"ראשונה" והוכתר בה "מלך הסלים". שיאו 58 נקודות (בנוער). מאיר ואלי מאמינים כי "עם רכש נכון ניתן להצליח גם בליגה הלאומית".

צעירים יותר, תקוות העתיד הם: הרכז שי ורניק ומייקל (מיקו) דנן, שניהם בני 17, מופיעים עדיין בהרכב הנוער שם הם בעלי הבית.

"האיש החזק" של רמלה

אם כל התכניות יתממשו ולא תהיה מעידה בלתי צפויה בשמונת המחזורים שנותרו עד סיום העונה בליגה הארצית, יתממש חלומו של יהודה יולזרי. האיש הצנוע והנחבא אל הכלים, יחגוג בכך נצחון אישי: עליתה של אליצור נוה דוד רמלה, לחבורת הצמרת בכדורסל הישראלי.

הצלחתה הגדולה של אליצור נתניה, בשנתיים האחרונות, ריתקה את הרמלאים והם ביקשו לחקותה. אלא שיולזרי הוא ההפך הגמור מ"הפה הגדול" של נתניה, ניל גילמן. יולזרי בורח מהכותרות, פועל בשקט ובצנעה, אינו רוצה להיות מצוטט. מבחינתו חשובה רק הצלחת הקבוצה. חבריו בחוג הידידים ומכריו טוענים כי ההצלחה היא למעשה כולה שלו.

בזכותו, נשתנה היחס לשחקנים – לעומת העבר. אלו גילו כי יש להם כתובת, שלמישהו איכפת מהנעשה באגודה. התוצאות לא איחרו לבוא. החוג דאג לגייס כספים, בתרומות מכל גורם אפשרי.

ברמלה כבר אומרים כי יולזרי הוא "האיש החזק" בעיר. אנשי עסקים מקומיים מתקשים לסרב לבקשותיו, כשמדובר באליצור נוה דוד.

יש לצפות שבעתיד הקרוב יהיה יולזרי אחד העסקנים הבולטים בכדורסל הישראלי.

יהודה יולזרי, האיש החזק של רמלה

מימין, למעלה: ארבעה שחקני אליצור וחבר הנהלה, מנצלים את יום השוק של רמלה, כדי לחפש שם מציאות. למעלה: כאן היתה התחלה – כוכבי ההווה (מימין): מיקו דנן, הקפטן מאיר אליהו, אלי ברזילי ושי ורניק, במגרש הישן בשכונת נוה דוד ברמלה, בחברת דור העתיד. (צילם: הנס אנגלסמן).

אחרי רמבו, סמל הכוח והעוצמה הגברית, יש לנו את רמבה – עטרה רפני, מורה לחינוך גופני ואשה־שכולה־שרירים ■ גילתה ומצאה כי על פי כישוריה והשגיה היא כבר מס. 10 בעולם ■ שימו־לב לדייטה היומית שלה

כתבה: ברוריה ביגמן
צילם: עדי אבישי

רמבו – סמל הכוח והעוצמה. נערים רבים התקנאו ברמותו, כפי שנצטיירה בדימיונם בעקבות הסרט המפורסם – והם מבקשים כיום לחקותו, להיות כמוהו.

אבל אנחנו מצאנו את רַמבה. כולה מיקשת שרירים אחת, משורגת, מקרינה כוח אדיר, כוח המורץ מגוף מטופח ומבליט שרירים מעוכרים כהלכה.

עטרה רפני, 28, היא רמבה – מורה לחינוך גופני, „שרופה" על מחול. לפני עשר שנים ראתה את האשה השרירית ביותר בעולם ראו, האמריקנית ליזה ליון ו„נרלקה": „רציתי להיות כמוה, אך נאלצתי לגנוז את הרעיון".

לפני שנה חזרה להשתעשע ברעיון הזה, החליטה לממש את חלומה – והחלה לטפח את גופה (1.68 מ', 60 ק"ג) ולהתאמן בפיתוח גוף. במקביל פנתה לעסוק בהרמת משקולות ולפני כחצי שנה אף קבעה שיא יסור לנשים – 32.5 ק"ג בהנפה ו־50 ק"ג ברחיקה. היום, באימונים, היא כבר מניפה 50 ק"ג ורוחקת 65 ק"ג.

עטרה רפני ערכה השוואה של הישגי הנשים בעולם, לקראת אליפות העולם הראשונה לנשים שתהיה בנובמבר 87' בפלורידה, ומצאה שהיא מדורגת כבר עתה במקום העשירי בעולם.

כדי לשמור על גוף חטוב שכזה, מתנזרת רפני מסידרה ארוכה של מאכלים מעוררי תיאבון. מסתפקת במלפפון, עגבניה וחלבון ביצה בארוחת הבוקר. חוזרת על התפריט הזה בארוחת הערב. ממעטת בשתיית נוזלים, כדי שהעור לא יידבק לשריר. לפני כל תחרות היא מזינה עצמה במעט פחמימות.

השגעון הפרטי של רמבה מרתיע, במבט ראשון, את בני סביבתה הקרובים ביותר. גברים שאינם מכירים אותה, מסתכלים עליה בעין מאד חשדנית־חקרנית ובוחנת, אבל רבים גם מגלים כלפיה הערצה נלהבת.

למרות הכוח המורץ־כאילו ממנה, היא דווקא בחורה רגישה מאד, פגיעה. קל מאד לגרום לה להזיל דמעה. ■

★ הצילום בסידרת תצלומים זאת – באדיבות „אוהטל בעי־מי, קניון איילון בר"ג.

הכדורגל בברזיל – על הפנים

ירידה דראסטית במספר הצופים במשחקים ■ „נפילה" ברמה ■ „כאסח" בדרגה קיצונית שעוררה סערות ציבוריות ■ שחקנים צורכים סמים ■ התופעות שגרמו להידרדרות „המשחק הלאומי" בארץ הקפה והסאמבה

משה לרר

ברזיל מצטיירת לנו כמדינה של קפה, סאמבה וכדורגל ואני באמת לא יודע מהו הסדר הנכון. קפה, לדוגמא, זה הרבה עניין של טעם. בברזיל מגישים קפה הידוע כשם „קפהזיניו" (קפה קטן), משהו בסדר גודל של „אספרסו" איטלקי. אלא שלמחובר לאינפוזיה־של־קפה כמוני – הקפהזיניו הברזילי אינו מספיק. ארבע כוסיות בכוס אחת גדולה – אולי יספקו אותי.

סאמבה זה שוב משהו אחר. עניין של אופי ושל כוח. עכשיו, בימים אלו של הכנות לקארניבלים הגדולים בברזיל, לא ידברו איתך בשום נושא אחר. בתי המלון מפוקקים, ההכנות בבתי־הספר לסאמבה – בשיאן, רחובות ריו והערים האחרות שבהן נערכים קארניבלים – סואנים. ברזיל אינה ישנה. יש בה קדחת של סאמבה.

נותר איפוא הכדורגל. משחק עממי, פשוט, מוכר לכולם. משחקים בו בחוף קופאקאבאנה, באיצטדיונים הרבים של ריו והסביבה, וכמובן ב„היכל הכדורגל" – המאראקאנה.

טיפוס מהסוג שלי יוכל להתפשר על כדורגל וקפה. קפה לגמתי די והותר. האכזבה הגדולה באה לי דווקא מן הכדורגל. וצר לי להודיעכם שמהכדורגל הברזילי המפורסם – כמעט לא נותר דבר.

כיצד אני יודע ? – יש לי קנה מידה משלי. שאל נהג מונית, פקיד קבלה בבית־מלון או נער מעלית, בדבר פרטים לגבי משחק כלשהו, האם הוא מתקיים במאראקאנה או במגרש אחר. לחילופין שאל אותם אם המשחק משודר בטלוויזיה.

אם התשובה היא לעניין – סימן שהצלחת. אם לאו – משהו לא כשורה. ואם בחדר הטלוויזיה של בית־מלון זה או אחר בריו, פוס־דה־איגוואסו, סאלוואדור או רסיפה, אינך מוצא אפילו מעניין של מתעניינים – אות וסימן הוא לפשיטת רגל מוחלטת.

או כפי שהגדיר זאת אריק וייל, ברשימה מפורטת בירחון World soccer יוצא לאור בבריטניה: "הכדורגל הברזילי יורד על ברכיו". בלשון שלנו: הכדורגל בברזיל – על הפנים.

חמש פעמים „ג־־־ו־־־ל"

הייתי בריו שלושה ימים לפני שבוטאפוגו עמדה לארח במאראקאנה את סאנטוס. מסיבות שאינן תלויות בי – לא יכולתי לחזות במשחק. ראיתי קטעים ממנו בטלוויזיה בשעת לילה מאוחרת בעיר אחרת.

לא הבנתי הרבה מדברי הפרשנות שליוו את המשחק, אך שמעתי חמש פעמים את שאגת ה„ג־־־ו־־־ל" הארוכה והמפורסמת, שהיא כנראה נחלתם של שדרים רבים כיום ביבשת דרום־אמריקה, וזאת לציון חמשת השערים שנכבשו במשחק. שלושה מהם לזכות סאנטוס; שניים לבוטאפוגו.

אומרים שאורח לרגע רואה כל פגע. במדינה ששפתה אינה שגורה על פיך – יקח לך קצת יותר מרגע כדי לראות פגעים, אם בכלל. אבל בכל זאת יש כמה דברים אלמנטריים שחובב כדורגל אינו נזקק לתרגום כדי לעמוד על פישרם. לדוגמא: עתוני ומדורי ספורט. קח עתון כלשהו, הפוך והפוך במדור הספורט שלו, ומיד תהיה בתמונה. 3־2 זה 3־2 בכל מקום. ואם בהרכבים מדובר – גם כאן אין בעייה. ז'ה־לואיס בשער בוטאפוגו והתולייה האחורית שלו כוללת את ז'וסימאר, מארינין, אוסוואלדו ריווגנר; בקישור אנו מוצאים את לואיזינו, אלמאו וארתורזיניו, ואילו בחוד מופיעים מאוריסיו, אנטוניו קארלוס ורוברטו קארלוס.

94 BRASIL

פירסום ראשון בישראל: סמל משחקי גביע העולם 1994, שייערכו בברזיל

סאנטוס: רודולפו רודריגז; איזיי, נילדו, טונינייו קארלוס, פאולו רובסון; סזאר סאמפאיו, זינינו, ריבאמאר; סולאנו, דינו ואנטוניו קארלוס. כן, גם לסאנטוס יש אנטוניו קארלוס, כמו לבוטאפוגו.

אינני בקיא עד כדי כדי לומר לכם מי הם הסופרסטארים של הקבוצות הללו, אך יש לשער שכמה מן השמות ידועים מהרכבה של ברזיל במשחקים האחרונים בגביע העולם.

כל אלה – דברי הקדמה למשהו מפתיע מאוד, שציפה לי בסיום הסיפור של המשחק, כפי שהופיע למחרת בעתוני ברזיל.

שם ראיתי שבמשחק נכחו 22,375 צופים. כ־180 אלף מקומות נותרו פנויים במאראקאנה !

כאילו היית אומר שב„דרבי" תל־אביבי ב„בלומפילד", חזו פחות מ־1000 צופים, או במשחק בינארצי עם נבחרת בריה"מ באיצטדיון רמת־גן חזו פחות מ־5000...

דבר כזה לא יכול היה לקרות בברזיל לפני 20 שנה. אז היתה ברזיל ארץ הכדורגל, ואחר־כך – מה שתרצו: קפה, סאמבה, נערות יפות, פאפאיה, קארניבלים ועוד. לכדורגל היה מעמד מלכותי, כמובן בזכות שמות כמו פלה, גארינצ'ה וחבריהם שבתוך 12 שנים (1958 – 1970) הביאו לברזיל שלושה גביעי עולם.

שנות השישים היפות

אז, בשנות השישים, הספיקו השמות „בוטאפוגו" ו„סאנטוס" לרכז יותר מ־200 אלף צופים במאראקאנה. ערב המשחק האחרון, היו עתוני ברזיל מלאים בסיפורים נוסטאלגיים על אודות הימים ההם. צילומי ענק של פלה, במדי סאנטוס ושל גארינצ'ה במדי בוטאפוגו, עיטרו את כל מדורי הספורט, השבועונים והירחונים למיניהם. ראיונות אין־ספור פורסמו בכל אמצעי התקשורת. שאלו את פלה לסיבה לירידה הדראסטית במספר הצופים. תשובתו היתה דיפלומטית מאוד וכללה מילה אחת: „המצב".

פרשני הכדורגל בברזיל ניסו לנתח את המילה האחת והיחידה. היו שראו בה סימן למצב הכלכלי הלא־איתן שבו שרוייה ברזיל; אחרים ראו בה פשוט תמונת מצב למה שמתרחש כיום בכדורגל הברזילי: רמה לא גבוהה של משחקים, הגורמת לקהל להיעדר מן המגרשים.

משחק נוקשה; סמים

מסתבר שלא רק הרמה. גם המשחק הנוקשה והידיעות בדבר התפשטות צרכני הסמים בקרב הכדורגלנים, אינן מסייעות לשמו הטוב של הכדורגל בברזיל.

בחודשים האחרונים אירעו שלושה מקרי פציעה חריגים, שהיפנו את תשומת לב ראשי ההתאחדות לברזיל לתופעת ה„כסאח", שנתגלתה שם:

★ פציעתו הקשה של כדורגלן הנבחרת זיקו בתיקול עם כדורגלן קבוצת באנגו מארסיו.

★ שבר קשה ברגלו של רומריטו, כוכבה יליד פאראגוואי של קבוצת פלומיננזה. גם הפעם היה המתקל אחד משחקני באנגו, רובסון שמו.

★ והמקרה השלישי והאחרון, שלמעשה הגדיש את הסאה, היה במשחק ה„דרבי" בריו בין פלאמנגו ובוטאפוגו. אדאלברטו, מגינה של פלאמנגו, שבר רגלו בצורה קשה מאד ונזקק לכמה ניתוחים.

כשקמה הסערה הציבורית הגדולה – לא לפני שכמה שחקנים מפורסמים הביעו דעתם בגלוי על המתרחש כיום בכדורגל הברזילי – נכנסה ההתאחדות לפעולה. תוצאה ראשונה: שופט המשחק בין פלאמנגו ובוטאפוגו הושעה עד סיום העונה. האשמה: לא גילה יד תקיפה בניהול המשחק.

בהקשר לכך צוטט זיקו בהרחבה בכל כלי התקשורת. הצעתו היתה מקורית: כדורגלן הגורם לפציעת כדורגלן בקבוצה היריבה – לא ישחק עד החלמתו של הכדורגלן שנפגע. הרחקה ממשחק אחד או שניים איננה מהווה, לדברי זיקו, עונש מרתיע די הצורך. „ידע הכדורגלן הפוגע שהוא מושבת מפעילות עד להחלמת הכדורגלן הנפגע ואז יחשוב פעמיים", אמר זיקו.

על כל אלה באים דברי עדות של רומריטו. לדבריו, צורכים שחקנים סמים לפני ואחרי משחקים. „ראיתי זאת במו עיני. אין צורך להיות מומחה גדול בעניין. מספיק להסתכל להם בעיניים ומיד מבינים שהם צרכני סמים".

רומריטו מאשים את השופטים ביד רכה, ואילו ארנאלדו סזאר קוהליו, ששפט במשחק הגמר של גביע העולם בספרד 82', אומר שהאשמים העיקריים הם חברי מוסדות ההתאחדות. „אנחנו מרוותים על כל המתרחש במגרש. השחקנים המתפרעים יוצאים בעונשים קלים בלבד כהופיעם לפני ועדת המשמעת".

כך או אחרת – הסערה בחוגי הכדורגל בברזיל כיום גדולה. את התוצאה אפשר לראות ביציעים הריקים, לא רק במאראקאנה, אלא גם במגרשים אחרים.

(רשימה שנייה)

למטה: אלילי העבר המפואר: פלה (משמאל) וגארינצ'ה. הקהל „מדבר" ברגליו.
משמאל: חובבי כדורגל ברזילים טיפוסיים, ביציע. „זה לא מה שהיה פעם".
מימין: בעבר הכדורגל היה „קדוש". כיום צוחקים עליו בכאב, בקריקטורות ממין זה.

להשרד בקרב

סרג'יו ליבדינסקי

עמוס מנסדורף וגלעד בלום, "אפרוחי" מרכז הטניס לשעבר, פתחו את עונת 1987 בסבב האוסטרלי, ששיאו היה האליפות הפתוחה של אוסטרליה, באיצטדיון קויונג במלבורן. באותה עת ערכו שלמה גליקשטיין ושחר פרקיס אימונים מפרכים ברמת השרון, כדי להתכונן כראוי לתחילת העונה שלהם, במשחקים המוקדמים לטורניר פילדלפיה (אולמות), בסוף החודש. אין ספק: אנו נימצאים עתה בעיצומו של חילוף־משמרות בטניס הישראלי.

גליקשטיין, שחגג ב־6 בינואר את יום הולדתו ה־29, מתחיל איפוא עתה את עונתו האחרונה, לפני ש"יחליף קידומת". בגיל 30, עוסק ספורטאי בחשבון נפש. לשלמה חשוב, איפוא, מאוד לשפר השנה את דירוגו הירוד – ולעלות מהמקום ה־284 אל אזור ה־100, לקראת העימות עם עצמו, ב־6 בינואר 1988. אין ספק שעל מנת להיות משכנע, יצטרך להציג "קבלות". הסבב בטניס המקצועני נעשה קשה יותר משנה לשנה. צעירים מוכשרים רבים מצטרפים ל"חוג הסילון" הזה. כל משחק מקבל אופי ב מלחמה ו/או "לחיות או לחדול".

כדי להישרד, בתנאים הקרביים השוררים במיגרשי הטניס, דרוש הרבה יותר מטכניקה טובה וניסיון רב. הכרחית מוטיבציה גבוהה וכושר גופני מעולה – ודווקא אלו הן נקודות התורפה של הוותיק.

אשתקד היה שלמה במיטבו במשחקו במסגרת גביע דיוויס נגד שוייץ ובעיקר בעימות המכריע עם יעקב הלסק. אך המוטיבציה הגבוהה, המלווה אותו מאז ומתמיד במשחקי הדיוויס נעלמת, בשנתיים האחרונות, בתחרויות הפרס הגדול. ברמת השרון, באוקטובר, עבר שלמה לראשונה סיבוב בפרס הגדול ובסיבוב השני חסר לו ביטחון עצמי כדי לגבור על אהרון קריקסטיין. מישהו בקהל אמר אז: "אין ברירה, שלמה צריך לתלות שלטים עם השם "נאק" (הספונסור של גביע דיוויס) סביב למגרש כדי לנצח" – וכזה אמנם היה הרושם שהותיר משך כל העונה.

הדרך חזרה אל "חבורת המאה" לא תהיה קלה. אין זה "כיף", כלל ועיקר לשחק במוקדמות. רוב השחקנים בשלבים הללו, הם בגדר נעלם. אפילו את פרצופם אינך מכיר. בכל זאת, שלמה היה אחד השחקנים המצליחים ביותר במוקדמות. שש פעמים ב־13 ניסיונות, התברג לאחר מוקדמות בתחרות הראשית – אך לרוע מזלו בטורניר אחד בלבד עבר סיבוב – בטורניר האחרון, ביוהנסבורג, שם הפסיד במערכה השלישית למאט אנגר, שהגיע לגמר מול מנסדורף, שזכה בטורניר. שני שחקנים הצליחו לעבור מוקדמות 7 פעמים: מרקו אוסטויה ב־10 ניסיונות ותום וורנקה ב־16 ניסיונות. רבים וטובים ניכשלים בשלב הזה ומחפשים דרך אחרת לצבור נקודות אי.טי.פי. לשם דירוג. הם עושים זאת בתחרויות "אתגר" על סך פרסים של 25־75 אלף דולאר ובתחרויות סבב, 4 בכל אחד.

גם שלמה מוכן עתה ללכת בדרך זו לקידום דירוגו. הוא אף שוקל אפשרות להתקשר עם מאמן, שילווה אותו לטורנירים החשובים.

הגברת המוטיווציה

כשלב ראשון יופיע שלמה במוקדמות של ארבעה טורנירים גדולים בארה"ב: בפילדלפיה, על סך 375,000 $. בממפיס – 250,000 $, באינדיין וולס, קליפורניה – 350,000 $ ובקי ביסקאין, פלורידה – 750,000 $. לטורניר האחרון, עשויה להצטרף אליו, לראשונה, בתו, טל (שנה וחצי) וכך תגביר את המוטיווציה של אביה הגאה.

גם יתר שחקני נבחרת הדיוויס שלנו – עמוס מנסדורף, שחר פרקיס ועמם המאמן שלמה צורף – יהיו בתחרויות הללו. לחלק מהן יגיעו גם גלעד בלום ועמית נאור – עובדה שתיצור אווירה נוחה לישראלים. כי הבדידות פוגעת מאוד.

גם הממוצע הנמוך של שלמה – 3.25 נקודות שצבר ב־10 משחקים – יתן ההרגשה שאין לו מה להפסיד וכך יוכל לשחק כשהוא משוחרר יותר מהלחץ. לעמוס מנסדורף, למשל, ממוצע של כמעט 22 נקודות – מה שמאלץ אותו לעבור 3–4 סיבובים לשמירת מקומות בצמרת.

שלמה סיים את 1986 בתנופה רבה. ניצחונות מעודדים בגביע דיוויס וכן ברמת השרון וביוהנסבורג. אך גם ביוהנסבורג נפגעו שרירי הבטן התחתונה שלו – מה שמנע הופעתו באוסטרליה.

ייתכן ששלמה לא נח מספיק לפני שחידש אימוניו. אחרי שבועיים של חופשה מאונס, לא החזיק מעמד והתייצב ברמת השרון. אילמלא ההתמודדות עם צ'כוסלובקיה, בגביע דייויס, במחצית מארס, היה מאריך אתמנוחתו – אך הוא חושש מ"ביוון" וכן שלא יספיק להתכונן כראוי, במועד. ההתמודדות הראשונה בבית העולמי של גביע דיוויס חשובה מאוד לגליקשטיין והוא מצפה להגיע בה לשיאו. אמנם, ההגרלה היא אכזרית, בייחוד כאשר אין מקיימים הופעה זו בבית – אך גליקשטיין מעריך שאיננה משימה בלתי אפשרית. לכן, הוא אומר, חייבים להתכונן לקראתה בצורה הטובה ביותר.

שלמה גליקשטיין, לפני ש"מחליף קידומת" ל־30, אחרי שאיבד את הכתר כאלוף ישראל לעמוס מנסדורף, רואה ב־'87 עונה ושנה מכריעה. המטרה: להחליף מהדירוג הנמוך שלו (284) ולחזור ולהגיע לתוך 100 הראשונים וגם יוצא עתה לארבעה טורנירים בארה"ב. שאר שחקני הנבחרת יצטרפו אליו שם

כדורסל+

משה לרר

מפרנדו לפרנדו כוחנו עולה

פעם היו ל"ריאל" שני פרנגדו. מארטין, זה שהילך אימים על הקבוצות באירופה, ניקנה על־ידי "פורטלנד בלייזרס" ומשחק כיום ב־.N.B.A. השני הוא פרנגדו רומאיי.

קבוצה ספרדית בלי פרנגדו, זה כמו קבוצת כדורגל ישראלית בלי כהן. וכך מופיעים גם העונה בשורות הספרדים שני פרנגדו. את מקומו של מארטין תפס מאטאו, צעיר בן 18. מי שנותר מן השנים האחרונות הוא פרנגדו רומאיי, 27, 213 ס"מ, שהוא כיום פרנגדו הראשון והגבוה מכולם.

ואותו אני אוהב. הוא מסוג השחקנים שאני תמיד סומך עליהם. התסריט שלו דומה לזה דינו מנגין מ"טרסר" מילאנו. אחרי כמה דקות הם צוברים שלוש עבירות ואז האווירה מתחת לסלים מתבהרת יותר.

במשחק האחרון ביד־אליהו קרה דבר מוזר. פרנגדו רומאיי נשאר במגרש. ואז ידעתי שמכבי תנצח. עובדה: את הכדור האחרון של לארי ספריגס הוא הצליח להרחיק מהטבעת – ישר לידיים של מגי.

איזה מזל, אמרתי לעצמי. תארו לכם את רומאיי יוצא, כהרגלו, עם חמש עבירות, ובמקומו נכנס רפאל רויאן המזוקן, זה שתמיד עשה למכבי צרות צרורות.

רצה מי שרצה שפרנגדו יישאר במגרש ורפאל על הספסל וכך, ארבעה לילות אחרי חולון – שומעים שוב "מ־כ־ב־י, מ־כ־ב־י" ובחוץ מריעים ל"מיקי מלך ישראל".

ביציע יושב הנשיא, מר חיים הרצוג. כעבור כמה זמן יצטרף אליו גם הרמטכ"ל. הספרדים מתרגשים מאוד מנוכחותם של אישים רמי מעלה ביציע. בעבר הורגלו למשה דיין ז"ל. בשבוע שעבר העניק להם את הכבוד "איל פרסידנטה".

"איל פרסידנטה" הרצוג ביציע צילום: עדי אבישי

באולם מצטרף ד"ר חואן־אנטוניו קורבאלאן לגלריית הנערצים בישראל. ראש וראשון היה ווין בראבנדר, אף הוא איש "ריאל" בעבר; אחריו בא דינו מנגין, כיום ב"טרסר" מילאנו. חואן־אנטוניו הוא הגופייה מס. 3 ואם יחזור אלינו בעתיד דראזן פטרוביץ' – גם לו שמור מקום במועדון האכסקלוסיבי הזה.

הד"ר חתך את מכבי כמה וכמה פעמים במחצית הראשונה, עד שנפגע ברגלו. יציאתו איזנה, במידה רבה, את העדרו של דורון ג'מצ'י כבר אחרי חמש דקות. שני הפצועים פינו את הזירה, מי לגרג קורנליוס ומי לאנריקה רואיס־פאס.

אם ביקשתי לראות מה חדש ב"ריאל" – מצאתי. אנריקה הוא האיש שלי. בן 18 בלבד וכבר בנעליים הגדולות של קורבאלאן ו"ריאל". אני לא רואה היום את ליאור ארדיטי סותב את מכבי על הגב, כמו שעשה את זה אנריקה. מאוחר יותר, בוידיאו, ראיתי את פניו המודאגים של אנריקה אחרי מסירה שלא הגיעה ליעדה. איכפת לו. לבחור ומבין כל שחקני הרכש של הספרדים – אני רואה בו את הטבעי ביותר. בחור מתוצרת בית שעוד נשמע עליו.

נאמנים למסורת שלהם – גילו לנו הספרדים שני שחקני רכש אמריקנים טובים. בראד ברנסון, הלבן, לא מסוג המבריקנים. עושה את העבודה שלו וכנראה שווה את הכסף. לארי ספריגס השחור – הוא כבר סיפור אחר. שמאלי בעל יד רכה כקטיפה, ועם 201 ס"מ הוא קולע ב"הוק" לא פחות טוב מגבוהים ממנו. ניתן לו עוד עונה באירופה ואז אפשר יהיה להפיק ממנו יותר. בינתיים שאל אותי קליפורד ליוק, עוזרו של לולו סאינז, לשמו הפרטי של טרי מהפועל חולון. ג'יימס, השלמתי, וקליף רשם. לא שאלתי מדוע ולמה.

בצד הפנים החיוורות של שחקני "ריאל", שמכבי גמרה להם השנה את הסיפור בגביע אירופה, ישב השחקן האומלל ביותר במגרש על הספסל של מכבי. מוטי ארואסטי, האיש ששבע מרורים בעת האחרונה, לא קיבל אפילו שנייה אחת של משחק. במהומת השניות האחרונות – הוא נשכח. אבל מיד עם שריקת הסיום – חזרתי להרהר בו.

מוטי זה אופי ואני משוכנע שהוא, יותר מכולם, יודע להעריך את עצמו. גמר ז לא גמר ז איש לא רוצה לומר למוטי אם ללכת ומתי. מיקי תמיד אומר ש"קברו". אותו ואת מכבי כמה וכמה פעמים, אבל בכל פעם מישהו קם לתחייה.

כשם שהעונה טרם הסתיימה – כך גם מוטי לא סיים את תפקידו. ואם כי נראה שכיום זה יותר "חן ומיקי" מאשר "מוטי ומיקי" – טוב שיש לך אחד כמו מוטי. אפילו על הספסל. ■

2 מ' כבל — והכל בסדר

אחת ממצלמות הטלוויזיה ביד־אליהו ממוקמת בדיוק ליד תא העתונאים. לפני שריקת הפתיחה – הכל טוב ויפה. אולם ההתרחשויות בשדה המשחק מאלצות את הצלם ללכת בעקבות האירועים. ואז אנחנו, העתונאים, לא בתמונה.

ביום חמישי שעבר היה סיכוי שגם הצופים לא יהיו בתמונה. יהושע שגיא, קולגה שלי מ"הארץ", ירד ממקומו בתא העתונות לשדה המשחק והיפנה גבו לעדשת המצלמה. איש הבטחון של הטלוויזיה חש לעזרת הצלם, ואילו אני מנסה לשכנעו בצידקת טענותינו.

ואז הוא אומר לי: "הכבל לא מספיק". "לכו תקנו כבל" אני מציע לו. "דבר עם האחראי".

בהפסקה היה ברור לכולם שמצלמת הטלוויזיה לא תצלם מהנקודה שנקבעה לה. לפתע באה הישועה. מישהו הביא שני מטרים של כבל־מאריך.

וכך, אחרי הרבה הרבה שנים, עברה מצלמת הטלוויזיה למשכנה החדש.

שיהיה במזל. ■

לא כל יום חולון

במכבי תמיד חוששים מ"ינואר השחור". יש תקדימים. על הטראומה של גביע אירופה – כבר הצליחו להתגבר בשנים האחרונות. יודעים שהחיים במסגרת האירופית זה לא פיקניק.

אולם אנשים למודי נסיון במכבי שואלים: "ומה עוד ז" – ואז יש להם את חולון.

זה לא צריך היה להיות הערב של חולון. לא נראתה כל סיבה שמכבי, אחרי הנצחון על ז'אלגירים, תמצא עצמה מוכה ומושפלת דווקא כאן. אבל זה קרה ויש מי שאומר בחצי פה – טוב שקרה. הפסד ששיחרר לחצים גלויים.

זה לא היה מן ההפסדים המרגיזים של השנייה האחרונה. חולון נראתה מנצחת לאורך שלבים רבים במחצית השניה. כל פעולה של ישראל אלימלך – הפכה אותו ל"אלי־מלך־ישראל".

היה זה מסוג הערבים בספורט שבהם הכל קורה. באווירה שבה נתונה מכבי ובלחץ העצום של ליגה + הגביע האירופי, היה מקום לצפות גם למעידה בקנה מידה מקומי.

מן היציע אפשר היה לראות שהכל עובר למכבי ממול. עם איתן־גבת אפשר היה אולי להסתדר. אך איתרע מזלה של מכבי והיתה זו חולון במיטבה במחצית השניה. עוד לא ראיתי מכבי קולעת 9 נקודות ב־15 דקות ובסך הכל – 20 במחצית. כמו קבוצת ילדים בקט־סל.

ישר מן המגרש מיהר היו"ר של מכבי, שמעון מזרחי, לאולפן גל"צ, שם היה אורח התכנית "צעד וחצי". אלי ישראלי ואיתן גרין שאלו לעניין ושמעון ענה. לא נשמעו נימת כעס או מרירות בדבריו. מה שהיה לו הלב – זה כבר סיפור אחר.

עם זה הוא היה צריך להתמודד ולשחק מול ריאל, ארבעה ימים אחרי. ■

"אלי־מלך־ישראל"

שישו שכטמן

קוקטייל חגיגי

בטופס הטוטו השבוע משחקים בליגה הלאומית (מחזור 15) והסיבוב האחרון בגביע הטוטו לארצית. המשחק שמשון – הפועל פ״ת הוצא מהטופס כי פ״ת ערערה על קיומו במועד הרגיל, כיוון ששחקניה בנבחרת הנוער בחו״ל.

אם יהיו הפתעות מרעישות, הן יתרחשו השבת בגביע הטוטו: לא זו בלבד שהקבוצות משחקות במסגרת זו אחרת מאשר בליגה, אלא גם העובדה שארבעת העולות לחצי הגמר, נקבעו כבר כשבת האחרונה, תשפיע על המשחק והתוצאות.

בשבוע שעבר כתבנו כאן כי הסטטיסטיקה מתחילה לעבוד. השבוע – היא ממשיכה. זה השבוע השני ברציפות שלא היה מנחש שניחש נכונה 14 משחקים – והפרס הראשון השבוע יגיע לכמיליון וחצי דולאר – שיא חסר תקדים בתולדות הטוטו. גם בחו״ל זה פרס בלתי שיגרתי. למי שאיננו מסוגל לתפס במה המדובר – הרי שמי שמשתכר כ־1000 דולאר בחודש, חייב לעבוד 125 שנה כדי להגיע לסכום הזה...

בשבוע שעבר נפלה כאן טעות: מספר הזוכים בפרס הראשון השנה הוא 355 כמובן, ולא 335 אלף.

ההצעה הגדולה שלנו, השבוע, היא (לאחר צימצום) על 1296 טורים ויש לכתוב אותה על 3 טפסים. לא להתבלבל. גם לא להיבהל: 450 ש״ח אינם הרבה כשמדובר במיליון וחצי דולאר...

תחזית למחזור 22

1. באר־שבע – יבנה. בחודשיים האחרונים, יבנה משחקת טוב ונלחמת. ב״ש במגרשה ניצחה השנה את בית״ר ירושלים ותרצה להשתלב בצמרת. משולש.

2. כפ״ס – יפו. את תהליך צבירת הנקודות וההתאוששות מתחילה יפו רק במחצית השניה של הליגה והשבת, במחזור ה־15, זה עדיין הסיבוב הראשון. כפ״ס תחזור למסלול נצחונות, על חשבון יפו.

3. הפועל ת״א – לוד. בתחילת העונה, כשהאלופה לא הצליחה באנטרטוטו ובגביע הטוטו, חשבנו שזה זמני והעתיד הוכיח אחרת. הפעם, כשהקבוצה משיגה נצחונות אנחנו מאמינים לתוצאות. תיקו ומעלה לאלופה אפילו מול לוד הטובה.

4. מכבי ת״א – בית״ר נתניה. כל כך קשה לנחש תוצאות בטוטו שממש נעים כשיש משחק הניתן לניחוש בקלות. מי שלא יודע מה הניחוש שלנו – שלא ישלח טוטו...

5. מכבי נתניה – בית״ר ת״א. תוצאות המשחק תלויות במידה רבה במצב הבריאותי ובכושר שיגלו שני הכוכבים, נסים כהן ושלום תקווה. גם העובדה שבית״ר משחקת לראשונה בליגה עם מאמן חדש, מקשה על הניחוש. משולש.

6. מכבי פ״ת – בית״ר ירושלים. כל עוד בית״ר תציג את הכדורגל שמציגה ואת הרוח שמראה, אנו מציעים לשחק 1 בבית ו־X,2 בחוץ. פעמים רבות-לא נטעה.

7. בני יהודה – מכבי חיפה. משחק שבית״ר ירושלים רוצה שיסתיים בתיקו. לדעתנו, חיפה תהיה השנה היריבה היחידה של בית״ר לתואר, אבל אי אפשר לבטל את בני יהודה, במגרשה. כל תוצאה אפשרית.

8. חדרה – עכו. משחק בגביע הטוטו, ארצית. למרות שעכו ראשונה בטבלת הבית ועלתה לחצי הגמר ואילו חדרה אחרונה – הרי שבמצב הרוח המתאים, יכולה חדרה לנצח כל ק[illegible] צה. משולש.

9. הפועל ים – יהוד. [illegible] ישחקו כשמחשבותיהן לליגה. [illegible] והאופי שמחדיר שייע פייגנבוים [illegible] חקניו, יעזרו להם לנצח. 1.

10. טבריה – בית״ר רמלה. [illegible] אורה משחק קל לניחוש, עקב [illegible] של טבריה, השבת. בית״ר רמלה [illegible] תמיד קבוצה שמקשה על [illegible] משולש.

11. חיפה – בית שאן. [illegible] מק יבואו לחיפה למשחק נגד [illegible] שזכתה כבר בראש הבית, אך לא [illegible] בת להפסיד השנה (מי אוהבת) [illegible] ומעלה לחיפה.

12. עמידר – הפועל ר״ג. [illegible] יש התמחות: משחקי דרבי... כבר [illegible] רבות שלא הפסידה בדרבי [illegible] משחקיה מול שתי הקבוצות [illegible] שבעיר (גם נגד הכח) בנצחונות, [illegible] במקרה הגרוע, בתיקו. למרות [illegible] הלא כל כך מחייבת – המסורת [illegible] תישמר. X,1.

13. שעריים – דימונה. גם [illegible] טית אין אפשרות שראשות הבית [illegible] קח משעריים. דימונה תשמור את [illegible] חות למאבק ההישרדות בליגה. [illegible] בית לשעריים.

14. מרמורק – הכח. [illegible] קבוצה צעירה וסימפטית, להכח – [illegible] ון וסבלנות. לשתיהן אין סיכוי [illegible] לחצי הגמר. משולש כדי לישון [illegible] ומי שמשחק כפול – X,1.

הליגה הלאומית
(לאחר 14 מחזורים)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	בית״ר ירושלים	16–35	[illegible]
2.	בני יהודה	11–18	24
3.	הפועל לוד	8–16	22
4.	הפועל כפ״ס	16–20	22
5.	מכבי חיפה	10–13	[illegible]
6.	הפועל פ״ת	14–19	21
7.	מכבי ת״א	12–19	[illegible]
8.	שמשון	9–14	[illegible]
9.	הפועל ת״א	11–13	19
10.	מכבי פ״ת	12–13	17
11.	מכבי נתניה	20–14	16
12.	הפועל ב״ש	11–8	15
13.	מכבי יבנה	16–12	[illegible]
14.	בית״ר ת״א	21–14	15
15.	מכבי יפו	23–10	10
16.	בית״ר נתניה	35–7	7

גביע הטוטו, ארצית

בית א׳ (לאחר 5 מחזורים)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	הפועל עכו	1–6	11
2.	הפועל יהוד	9–9	8
3.	הפועל ים	4–5	[illegible]
4.	הפועל חדרה	10–4	[illegible]

בית ב׳

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	הפועל חיפה	4–13	11
2.	הפועל טבריה	5–4	[illegible]
3.	בית״ר רמלה	10–7	[illegible]
4.	בית שאן	8–3	[illegible]

בית ג׳

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	מכבי שעריים	6–7	[illegible]
2.	רמת עמידר	[illegible]–6	[illegible]
3.	הפועל ר״ג	8–8	[illegible]
4.	הפועל דימונה	6–4	[illegible]

בית ד׳

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	הפועל חולון	2–12	[illegible]
2.	הכח ר״ג	6–2	[illegible]
3.	מרמורק	9–4	[illegible]
4.	בית״ר נהריה	8–4	[illegible]

הצעות השבוע

שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	1, 2	x	1	1, x, 2
2	1	2	1, x	1
3	1, x	1	1, 2	1, x, 2
4	1	1, x	1	1
5	x	1, 2	1, x	1
6	2	2	2	2
7	1, x	1, x	1, x	1, x, 2
8	1	1, x	1, x	1, x
9	1, 2	2	1	1
10	1	1, x	1, 2	1, x
11	1	x	1	1
12	x	1, 2	1, x	1, x
13	1	2	1	1
14	x	1	1, x	1, x
שלשות	–	–	–	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

שיטה מצומצמת

משחק	בסיס	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
3	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
5	1, x, 2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
6	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
7	1, x, 2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
8	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
9	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
10	1, x, 2	1	2	x	x	1	2	2	x	1
11	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
12	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
13	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
14	1, x, 2	2	2	2	x	x	x	1	1	1

טופס ראשון: 1–3 · טופס שני: 4–6 · טופס שלישי: 7–9

שלשות 6
כפולים 4
טורים מלא 11,664
טורים בשיטה המצומצמת 1296

N.B.A

ללא מנוחה

אלכס דורון

רוברט פריש: בעל הגופיה 00. לארי בירד חושש שיקרה לו משהו עקב חוסר מנוחה

לפני חודש בלבד, נראה היה שבוסטון סלטיקס תהיה עוד קבוצה שלא תוכל לחזור ולזכות בכתר הנ.ב.א. היה זה לאחר שנוצחה, ערב אחר ערב, בידי פילדלפיה ומילוואקי בהפרש כולל של 42 נקודות (!), כאשר המחליפים העיקריים שלה, ביל וואלטון וסקוט וודמן ישבו על הספסל, מעסים את רגליהם הפגועות ונזקקים לטיפולים רפואיים עקב פציעות מטרידות ואילו החמישיה הפותחת סבלה מעייפות מצטברת, מעומס יתר ושיוועה למעט מנוחה כדי להשתחרר מהלחץ הרצוף.

אלא שאחר כך ההפסדים המביכים הללו, באה סידרה מוחצת של 11 נצחונות ב־12 משחקים (עד להפסד אומלל, מקרי כנראה, לניקס, בשבוע שעבר, בסל מכריע, 8 שניות מהסיום) – והיא סילקה, כנראה, לא מעט חששות בבוסטון. בכל זאת נותרו בעינן כמה שאלות בדבר יכולתה של הסלטיקס להיות הקבוצה הראשונה מאז 1969 שתזכה בתואר שתי עונות ברציפות.

עקב פציעותיהם של וואלטון ו־וודמן, נאלצו שחקני החמישיה הפותחת קוין מקהייל, לארי בירד, דניס ג'ונסון ורוברט פריש, להימצא בין הסלים, בקרבות קשים, בין 38 ל־40 דקות בכל משחק והגארד המשלים אותם, דני איינג', ששב מפציעה שהרחיקה אותו מעשרה משחקים – 34 דקות. לעומס יתר כזה הם לא היו מורגלים.

יצבות מהספסל

לארי בירד, שאינו מרבה לדבר, התבטא באחרונה בשיחה עם כתבים המלווים את הסלטיקס: „יהיה קשה מאד לזכות שוב באליפות ללא וואלטון ו־וודמן. יש לנו את ההרכב הפותח הטוב ביותר בליגה, אך אנו זקוקים ליציבות מצד שחקני הספסל. עתה, יש לנו סיכוי לזכות בכתר כמו לכל קבוצה אחרת".

כאשר נוצחה הסלטיקס בידי הלייקרס בסידרת הגמר של 85', היתה ההערכה שרוברט פריש, כיום בן 33, „הוציא את המיץ ואת הנשמה" עד לתשישות, במהלך העונה הסדירה – לפני הפליי־אוף – והגיע סחוט למאבקי ההכרעה.

וואלטון עבר ב־17 בדצמבר ניתוח אורתרוסקופי בקרסולו הימני. זה ניתוח חדשני, יחסית, שבו משתמשים המנתחים בציוד ממוזער והוא מאפשר החלמה ושיקום מהירים פי כמה מניתוח רגיל. רבים מהמומחים קבעו בסקירותיהם בתום העונה שעברה, כי וואלטון היה בלי ספק, נוסף ללארי בירד, כמובן, איש המפתח שהביא את בוסטון לכתר המיוחל. אך עתה, אחרי הניתוח, עדיין לא ברור מתי הוא ו־וודמן, פורוואורד בעל קליעה טובה מאד מטווחים ארוכים הסובל מפציעה בירך, יחזרו לתפקד כמו אשתקד.

לארי בירד מודאג

בהיעדרו של וואלטון הגיע רוברט פריש לממוצע של 18 נקודות ו־11 ריבאונדים במשחק – בכלל זה 25 נקודות, שיא אישי עונתי שלו, נגד הקינגס מסקרמנטו. „אין לי ברירה. עלי לשחק היטב ולהפיק מעצמי את הטוב ביותר במצב הנתון", אמר פריש.

רק לארי בירד הביע דאגה מן העובדה שפריש חייב עתה לשחק יותר מכעבר. „היחיד אצלנו שיותר דקות משחק מדאיגות אותנו, זה רוברט", אמר בירד לעתונאים. „הוא זקוק למנוחה. אין להעלות על הדעת שייעדר מאימונים בבוקר, לפני משחקים – אבל זה קורה לו, כי הוא פשוט סחוט וזה מה שמעורר אצלנו חששות", אמר לארי בירד. הוא ציין כי כל שאר שחקני בוסטון יכולים לשחק „כמה שצריך". לא כן הגבוהים, הסנטרים שלה.

המאמן קיי.סי. ג'ונס החליט באחרונה על מדיניות חדשה. הוא צימצם, הפחית עד מינימום וגם ביטל לא־מעט אימונים לשחקני החמישיה הראשונה. „אבל למן הרגע שבו מתחיל משחק ובין הסלים נמצאים שחקני ההרכב הראשון שלי, אינני חושש מיותר מדי דקות משחק – משום שפשוט אין לי

הבעיה המטרידה עתה את אלופת הליגה, בוסטון סלטיקס: אי היכולת להעניק דקות מנוחה מספיקות לשחקנים הגבוהים ■ עומס היתר המוטל על רוברט פריש, למשל, עקב פציעותיהם המתמשכות של וולטון ו־וודמן – מחייבות את החמישיה הראשונה לדקות־משחק רבות מדי

ברירה אחרת. עקב יותר מדי פצועים, אינני יכול להרשות להם לנוח, למרות שברור כי הם זקוקים לזה", אמר ג'ונס.

לפיכך החמישיה הפותחת ממשיכה לשחק ולשחק ולשחק – ואיננה נחה.

איפיונים

הנצחונות על ניו ג'רסי נאטס ודאלאס, במסגרת הסידרה המרשימה האחרונה, היו מאד אופייניים: ב־123–117 מול הנאטס, קלע כל אחד משחקני החמישיה הפותחת מעל 20 נקודות. ג'ונסון שיחק 46 דקות, לארי בירד 43, פריש 41, מקהייל 39, דני איינג' 31. המחליפים, שחקני הספסל האחרים פרד רוברטס, דארן דיי וג'רי סיקטינג – קלעו יחד 16 נקודות.

ערב אחר כך ב־117–108 נגד דאלאס מאווריקס, השיגו ארבעה משחקני החמישיה הפותחת של הסלטיקס 20 נקודות ויותר כל־אחד. מקהייל נקלע לבעיית עבירות, היה היחיד משחקני החמישיה שלא היה בשדה מעל 40 דקות. רוברטס היה השחקן המחליף היחיד ברשימת הקולעים – 7 נקודות.

„איננו יכולים להשתמש בפציעות כתירוץ", אמר דניס ג'ונסון לכתב א.פ., ביל בארנארד. „הם, הפצועים משחקים – מה טוב. אם לא, אנחנו צריכים לשחק במקומם".

מקהייל, שרק במשחק אחד העונה קלע פחות מ־20 נקודות, אמר כי הפסדיהן של הסלטיקס למילוואקי ופילדלפיה (שימו לב: למרות שזה קרה לפני יותר מחודש, עדיין חוזרים ורשים כזה...) ואחר כך ההפסד ב־17 נקודות לדטרויט, אין בהם כדי לקבוע משהו, הם אינם מאפיינים. „אין זה משנה אם נפסיד בנקודה או בעשרים. הפסד זה הפסד – אבל נצטרך ליותר מזה כדי לזעזע את הבטחון העצמי שלנו", אמר קוין הלבן. אבל הוא חשף בכל זאת משהו מהנעשה מאחורי הקלעים בבוסטון: „איננו משחקים היטב נגד קבוצות מעולות – וכאשר זה אמנם מתרחש אנחנו חוטפים על הראש, ב־20 נקודות", הוסיף.

אילוץ הגארדים

המאמן קיי. סי. ג'ונס אומר שכאשר מקהייל ובירד קולעים 26 נקודות כל אחד ופריש מחסל את רוב הסנטרים שהוא מתמודד עמם מתחת לסל, מאמינות רוב הקבוצות שהדרך היחידה לנצח את הסלטיקס הוא על ידי אילוץ הגארדים שלה לקלוע. ואמנם הגארדים היו החוליה החלשה של האלופה בהפסדים: הם הגיעו דייקו ב־10 מ־36 נסיונות מהשדה נגד דטרויט – והתוצאה היתה הפסד ב־17 נקודות.

עתה עובדים בסלטיקס על הנושא הזה (נשמע מוכר? – לא כן). „אנו זקוקים, אמר ג'ונסון, לקליעות טובות מרחוק מדני איינג' וג'ונסון. לפעמים הנסיבות מביאות לכך שהגארדים קולעים הרבה. אבל זה קורה רק כאשר הגבוהים נקלעים לצרת־עבירות או שאחד מהם תופס יום משגע במיוחד. כללית, הגארדים, אצלנו, אינם עומדים מול הזרקורים במה שקשור לקליעות. אצלנו הגבוהים הם המוציאים לפועל. אבל יתכן שהמדיניות תשתנה, נוכח הנסיבות הנוכחיות". ■

אלופי החורף

צבי גלפרין

אליפות הילדים של הפועל בכדורסל תגיע בשתי השבתות הקרובות לשיאה. השבת ייערכו משחקי חצי הגמר ובהם ייפגשו עפולה עם חיפה בכפר תבור – וחולון עם שער הנגב, בנס־ציונה (המשחק היה מיועד להתקיים בחולון אך יועבר לנס ציונה, כדי לקיימו במקום נייטרלי). הגמר יתקיים ביום שישי 6 בפברואר ב־7 בערב בקיבוץ גבת – המארח באותו סוף שבוע את פסטיבל הגמרים של אליפויות הפועל (קטסל, ילדים, נערים ונוער). במוצ"ש 7 בפברואר יתחדשו משחקי הליגה וייפתח הסיבוב השני. זו איפוא הזדמנות להציץ לנעשה במחוזות השונים – מי מצטיין שם וכיצד.

● בגליל העליון מוליכה נאות מרדכי עם 8 נצחונות והפסד (17 נקודות) ויחס סלים 468–267. אחריה מדורגות: מכבי מטולה 17 (498–287), מלכיה 16 (359–263), גליל עינות ירדן 16 (388–280). שלושה הפסדים טכניים נרשמו לחובת כפר גלעדי – האחרונה בטבלה.

● בצפון ראשונה מרום גליל עם 16 נקודות (ללא הפסד ויחס סלים 491–290). אחריה הפועל צפת 15 (438–265), מחניים 14 (413–304). אחרונה סאסא עם 8 הפסדים בכל משחקיה.

● עמק הירדן: 1. דגניה ב' 16 (ללא הפסד ב־8 משחקים: 384–215). 2. רמות/גולן 15 (341–269); אפיקים 13 (331–258). אליצור לביא – ללא נצחון.

● בית שאן: 1. יזרעאל/עפולה 16 (ללא הפסד; 335–189). 2. בית השיטה 14 (491–326). 3. קישון/יזרעאל 14 (447–240). מעלה אפריים עם 7 נקודות – 7 הפסדים והפסד טכני.

● עמקים: 1. עוגר/עפולה 20 (ללא הפסד. 732–221). 2. נצרת עלית 19 (519–272). 3. מגידו־שומריה 18 (540–430). סוגרת את הטבלה: בית"ר מגדל העמק עם 8 הפסדים ו־2 טכניים.

● מפרץ: 1. מכבי בני ביאליק 14 (בלי הפסד. 382–237). 2. הפועל בני נהריה 13 (422–206). 3. הפועל כרמיאל 12 (306–271). אחרונה – אליצור שלום קרית אתא 7.

● חיפה: 1. מכבי חיפה/הר הכרמל 18 (ללא הפסד. 615–194). 2. הפועל חיים חיפה 17 (458–210). 3. מכבי קרית ביאליק 16 (484–348). אחרונה – מכבי חיפה כפר גלים – 9 הפסדים.

● שומרון: 1. מכבי יהודה חדרה 22 (ללא הפסד. 752–240). 2. גבעת חיים מאוחד 21 (660–306). 3. בית יצחק 19 (589–357). אחרונה: גן שמואל 2 נצחונות ו־3 הפסדים טכניים.

● נתניה: 1. כפר ויתקין 18 (ללא הפסד. 521–146). 2. אליצור נתניה 17 (410–213). 3. מ.ס. אבן יהודה 16 (495–289). אחרונה: מכבי קוכה נתניה עם 8 הפסדים והפסד טכני.

● שרון: 1. הפועל רעננה 18 (ללא הפסד. 752–227). 2. הפועל הרצליה 17 (636–301). 3. מכבי נרקיס הוד השרון 16 (408–293). אחרונה: מ.ס. תפוז אבן־יהודה – 1 נצחון, 7 הפסדים 1 טכני.

● פ"ת: 1. מ.מ. גבעת שמואל 22 (ללא הפסד. 808–243). 2. אליצור אגוז קרית אונו 21 (695–335). 3. הפועל אלון גבעתיים 19 (398–351). אחרונה: הפועל פ"ת: 1 נצחון, 9 הפסדים ו־1 טכני.

● דן: 1. מכבי ת"א/רמת אביב 22 (ללא הפסד. 506–228). 2. מכבי שלום ר"ג 20 (522–324). 3. א.ס. צעירים רמת השרון 19 (580–383). אחרונה: אליצור גבעתיים – 2 נצחונות, 6 הפסדים ו־3 טכניים.

● ת"א: 1. מכבי הדר ראשל"צ 20 (ללא הפסד. 586–358). 2. הפועל ברוש חולון 19. 3. מכבי דרום ת"א 18. אחרונה: בית"ר אלי ת"א עם 10 הפסדים.

● שפלה: 1. חרמש גבעתיים 20 (ללא הפסד. 681–321). 2. נוה דוד רמלה 19 (482–382). 3. צפון ר"ג 18 (563–287). אחרונה: הפועל ת"א 1 נצחון, 7 הפסדים ו־2 טכניים.

● מרכז: 1. מכבי צבר ראשל"צ 22 (ללא הפסד. 611–339). 2. הפועל לוד 20 (597–437). 3. אליצור ראשל"צ. 18 (339–268). אחרונה: רמת אפעל 2 נצחונות, 8 הפסדים ו־11 טכני.

● שורק: 1. נס ציונה 18 (ללא הפסד. 418–232). 2. הפועל נען 15 (466–398). 3. שילר 15 (367–288). אחרונה: מכבי רמון ראשל"צ 9 הפסדים.

● ירושלים: 1. מכבי רימון י־ם 16 (ללא הפסד. 802–121). 2. הפועל י־ם 15 (565–179). 3. אס"א ירושלים 14 (340–333). אחרונה: אליצור י־ם 8 הפסדים.

● דרום: 1. א.ס. אשקלון/הפועל 20 (ללא הפסד. 705–320). 2. גת 19 (541–244). 3. זית שער הנגב 18 (483–341). אחרונה: שער הנגב 10 הפסדים.

● נגב: 1. הפועל באר שבע 22 (ללא הפסד. 685–324). 2. צפון אשכול 20 (481–289). 3. רביבים 19 (427–424). אחרונה: בארי 1 נצחון, 10 הפסדים.

אליצור בת־ים. עומדים, מימין: חיים גואטה (מנהל), עמי ברדה (מאמן), זיו דאלי, מישל אפללו, אילן רביבו, אמיר מימון, יריב אורן, עודד נבו. שאול סלומון (מנהל). יושבים: אלעד רוזנפלד, איציק גואטה, אבירם סולומון, משה יוסף, שי כספי, ירון שם־טוב.

רוני מעדיף את הגטקס של אמא

מה עשה הקור העז, ששרר באחרונה באירופה, לרוני רוזנטל, „האיש שלנו" בבריז', בלגיה? – אפשר ללמוד על כך מבקשתו המיוחדת במינה של החלוץ החיפני המחונן שהורצה אל הוריו.

„הקור הזה – משהו", הזעיק רוני את הוריו, בעיצומו של השבוע מקפיא־העצמות הזה. „שילחו אלי מהר מאד גטקס. כן, כן, תחתוני גטקס".

הוריו של רוזנטל קצת תמהו – אחרי הכל, חשבו שבבלגיה לא חסר לו מאומה – ומיהרו למלא אחר בקשתו.

מסתבר כי מועדון בריז' רכש לרוני גטקס מקומיים – אבל הוא העדיף את תוצרת ישראל, או אולי את בחירתה של אמו.

יונתן הללי

הכדורידנים התגברו על הקור בחיבוקי נאהבים

קררר... מילמלו כדורידני ישראל במסעם האחרון ללוכסמבורג ואוסטריה. הקור חתך בעצמות. לא ידעו מה לעשות עם עצמם במזג האויר הקפוא שליווה אותם בכל מסעם. מינוס 30 מעלות. איש מהם לא טייל מימיו ברחוב בשלג כל כך כבד, שהגיע רוב

יוסי סאמט: המלחמה בקור האירופי

הזמן לגובה של יותר ממטר. אפילו מאמנם יליד צ'כוסלובקיה, איגור ביאליק, שגדל על שלג וקרח – לא זכר קיפאון כזה.

את הזכיה במקום הראשון בטורניר המרובע בלוכסמבורג שבו הופיעו גם הולנד ופורטוגל, לא ישכחו יוסי סאמט, יואב דרוקר, זיו קושניר אמיר גרא וחבריהם. חוויות הקור תוייקה בתאי הזכרון – ועל כך אינם חדלים לספר גם עתה, בשמש הישראלית. הלבוש החם שהביאו מהארץ, כלל כמובן גם גטקס והרבה שכבות מתחת למעיל – וכלך זה לא עמד בפני הקור.

גם נהג האוטובוס המקומי שהסיעם לאוסטריה לא הצליח להתמודד עם השלג. את הסיבובים בתוך העיר לא הצליח לקחת. המכוניות התונות הפריעו לו. חשב שהוא מכסח שלג – אבל מהר מאד התברר שכיסח מכוניות. אחרי פעמיים ביקש את עזרת הכדורידנים הישראלים – שירדו מהאוטובוס כדי להרים את המכוניות ולהזיזן מהדרך.

שלמה פרזנר, מנהל הנבחרת, נתן את הקצב בעת הזזת המכוניות. הבחורים החסונים העידו שמשקל המכוניות היה קל ביותר. הזיזו אותן, פינו את הדרך – והמשיכו לנסוע. כך זה נמשך בכמה מקומות.

חוויה בלתי נשכחת אחרת: כאשר מערכת החימום באוטובוס התקלקלה. כל מה שלבשו, לא הספיק. הנהג הרחמן הגיע לתחנת דלק קרובה והזמין אוטובוס אחר. שעתיים המתינו לו הכדורידנים בתחנת הבלתי־מוסקת. כיצד התחממו שם? – התחלקו לזוגות והתחבקו כנאהבים... צחקו מהרעיון, אבל התברר ש„התרגיל" דווקא עזר להם...

ברוריה ביגמן

הם רצים – כדי לא להשתמש באוטובוסים

רפאל מלס, 17, עולה חדש מאתיופיה, הלומד בכפר הנוער הדתי ימין אורד, זכה במקום הראשון בריצת 5000 מ', באליפות הארצית לבתי ספר בריצות שדה. מלס הקדים את בן־גילו, עזרא זבדיה, אף הוא עולה חדש מאתיופיה. נבחרת ימין אורד זכתה במקום הראשון בדירוג הקבוצתי.

יצחק טוויטו, מאמן הקבוצה, אומר שהעולים האתיופים מפגינים רצינות רבה באימונים, בניגוד לישראלים, שמוותרים בד"כ על העבודה הקשה לפני התחרות.

טוויטו: „אני לא יודע אם הסיבה להצלחה קשורה בתחום הגנטי. נשאיר זאת למדענים. יתכן מאד שאופי החיים שלהם, בארץ שבה נולדו, חישל אותם. לפי מה שסיפרו לי, לא נהגו להשתמש בשירותי האוטובוסים. התנועה היתה בעיקר ברגל. מכסימום על חמור".

מעודדים מההצלחה בה זכו, נרשמו כל חברי הקבוצה כאגודה לליגת האתלטיקה ושמה: „אליצור ימין־אורד".

דוד לביא

רפאל מלס והפרסים שבהם זכה באליפות ריצות השדה

שני ישראלים, ספורטאי טקאוונדו – קאראטה קוריאני – בתנוחה בלתי רגילה. ב־88' יודגם הענף הזה באולימפיאדה.

„רוקד כמו פרפר – עוקץ כדבורה"

ספורט חדש הולך וקונה לו מקום בין בני הנוער בארץ – הטקוונדו. אל תשברו את השיניים, בסך הכל מדובר בסוג של קאראטה המתבסס על עבודת רגליים. באולמפיאדת סיאול, בעוד כשנה ומחצה, יוכר הטקוונדו כספורט אולימפי לכל דבר.

התאחדות הטקוונדו בישראל – ותתפלאו, יש כבר כזאת – פנתה לרשות הספורט, כדי שתכיר בענף כספורט שיוכל לייצג את ישראל באולמפיאדה הקרובה. ההתאחדות לספורט – מסרבת.

„הרמה שלנו לא פחותה מזו של הכדורגלנים והכדורסלנים ואולי אף עולה עליהם", אומר יוסי בר־דוד, דובר התאחדות הטקוונדו. „הגענו לרמה גבוהה גם בקנה מידה עולמי".

מנכ"ל ההתאחדות לספורט שמואל ללקין: „לא בטוח שהטקוונדו יוכר כספורט אולימפי גם באולימפיאדה הבאה, כלומר בברצלונה '92. הסיבה שהטקוונדו נכלל בסיאול, היא, שכל מדינה מארחת רשאית להכניס ענף ספורט מייצג לתרבותה, אירוע לשם ראווה. באופן טבעי בחרו הקוריאנים בטקוונדו – שהוא ספורט לאומי אצלם. חוץ מזה, אומר ללקין, יש ענפי ספורט נוספים הנמצאים ברמה גבוהה ומחכים להכרה רשמית".

נראה שהסיבה היא בעיקר תקציבית. הטקוונדו הובא לישראל מצרפת, על ידי מישל מדר (דאן 4). מדר פתח את המועדון הראשון בירושלים ומהר מאד התקבצו סביבו עשרות „משוגעים לדבר". באחרונה פתחו כמה מתלמידי מדר סניפים נוספים. כיום רשומים בישראל כ־1,000 פעילים.

ראשי הענף אומרים שגדולתו של הטקוונדו, ביכולתו להפוך לספורט תחרותי מבלי לגרום לפציעות ופגיעות כמו בקאראטה המסורתי. בעולם יש היום מאות מועדונים ובהם עשרות אלפי בני נוער. את הפרסום לענף נתן „הגדול מכולם", הלא הוא קאסיוס (מוחמד עלי) קליי, שאימץ לעצמו את עבודת הרגליים הבלתי פוסקת של הטקוונדו – וכך גם נולד המשפט הידוע שלו: „רוקד כמו פרפר, עוקץ כמו דבורה".

מסיבות תקציביות וביורוקרטיות, לא ירקדו, כנראה, הישראלים טקוונדו בסיאול.

רון לוי

בריכה מחוממת וסידור פרחים

ז'ק צימרמן, מבכירי הכדורסלנים שהופיעו בישראל – מדריך כדורסל. נמרוד דרייפוס, כדורגלן לשעבר, מאמן כושר שרבים וטובים מכדורגלני הפועל ת"א עבדו עמו, מהמתקדמים במדריכי הכושר הגופני בארץ – אחראי על מכון בריאות משוכלל. יהודה עמנואל, מהמובילים בתחום המחול העממי – מרקיד. ובקרוב – סיכוי לסיומו החיובי של מו"מ עם טניסאי בכיר שיהיה מדריך טניס. כל אלו – תחת קורת גג אחת.

היכן? שאלה טובה עם תשובה טובה עוד יותר, במיוחד לתושבי גוש דן: 12 דקות ממרכז תל־אביב, במרכז הספורט החדש באזור (עד כה 2500 חברים חדשים), המציע לבאים בשעריו, פרט למה שכבר הוזכר לעיל, מיגוון רחב של פעילויות: שתי בריכות שחיה (אחת סגורה ומחוממת לחורף) חוגים לג'ודו, ברידג', מחול אירובי, כדורעף, גלגיליות ואפילו מחשבים ו... סידור פרחים.

אל ששה מגרשי הטניס במקום ייצטרפו, כך מובטח, מגרש כדורגל מדושא ומסעדה הנמצאת בבנייה (בינתיים מסתפק מרכז הספורט במזנון צנוע, שלצערנו הרב היה סגור – ואת הסיור המודרך באתר נאלצנו להתחיל כמו לסיים בפה יבש...)

אבי מלר